numai pentru domni

voinescu

Doamnele
singure
n'au voe
să cumpere
acest volum

Scanat cu CamScanner

— DA DOMNULE, ÎNCHIPUIȚI-VĂ: ÎNAINTE DE A CONSULTA PE DOCTORUL ACELA MARE, AVEAM OBICEIUL SĂ VORBESC SINGUR!

NUMAI PENTRU DOMNI

ILUSTRAȚII de

GEORGE

*

VOINESCU

NUMAI PENTRU DOMNI

...așa se numea clubul.

Nu era propriu zis un club: mai de grabă un fel de paradis.

— Ce se petrecea acolo? — veți întreba dv.

Imediat veți afla, cu lux de amănunte.

Clubul fusese înființat de un soț. Un soț ca toți soții: muncitor, cinstit, liniștit, cuminte și vag încornorat. După douăzeci de ani de căsnicie, soțul model, muncitor, cinstit, liniștit, cuminte și vag încornorat, se trezise într'o dimineață dintr'un somn agitat, obișnuitul somn agitat, urmare logică a obișnuitei certe în care soțul model, muncitor, cinstit, liniștit, cuminte și vag încornorat, lua parte activă, tăcând unul.

S'a trezit, vasăzică, şi şi-a spus: ajunge!

Prima oară când şi-a şoptit acest cuvânt, s'a speriat el însuşi de îndrăzneala sa şi de proporţiile cosmice ale acestui teribil cuvânt. A încercat să gonească din minte imperativul ăsta de satanică proveniență. S'a răsucit în pat în mii de feluri, tulburat şi ruşinat, a privit de nenumărate ori cu coada ochiului pe consoarta sa, care dormea sever alături, îngrozit la gândul că EA ar putea, graţie facultăţilor ei atât de speciale, să ghicească gândul lui de nemaipomenită îndrăzneală. A deschis apoi „Universul" şi a început să citească febril, ca să-şi alunge gândurile. Citea tot, cu o viteză nemaipomenită: articole de fond, mica publicitate, pagina economică. A insistat, pios, asupra anunţurilor mortuare pe care le-a citit şi, încercând să se consoleze că totul are un sfârşit, şi că dezlegarea se poate avea mai bine în mod natural.

..Din nefericire însă şoapta de mai înainte devenise un urlet imperativ, care i se înfip-

sese în creer, și căruia trebue să te supui, ca unui curent în mijlocul unei ape.

Peste o oră, hotărîrea era luată.

La ora prânzului, soțul model, muncitor, cinstit, liniștit, cuminte și vag încornorat, și-a întrunit prietenii însurați la un aperitiv la „Dragomir", și până la dejun s'au pus bazele clubului paradis, care avea să ajungă la gloria de mai târziu.

Mai întâi, toți soții au cotizat și au închiriat o casă — încăpătoare — în fundul unei curți, liniștită și comodă. Acolo s'a stabilit sediul clubului. In fiecare zi, oamenii se întruneau între șase și opt, să joace domino sau popa prostu, popici sau alte jocuri familiare, să citească ziarele, să spună snoave de tot felul și pentru toate vârstele, sau să dezlege cuvinte încrucișate. Marea atracție însă erau discuțiile despre femei, și mai ales conferințele ținute pe rând de membrii clubului, și în care se arătau, cu lux de amănunte și dovezi zdrobitoare, marile defecte ale sexului celălalt, care era astfel,

spre bucuria membrilor, pus în adevărata sa lumină!

La ora opt, soţii model se întorceau liniştiţi la consoartele lor, care consoarte se arătau intrigate peste măsură. Toată furia lor neputincioasă, faţă de lucrurile necunoscute ce se petreceau, era ultima satisfacţie. Soţii asistau cu zâmbetul pe buze la deslănţuirea furtunii, şi apoi adormeau ca nişte prunci nevinovaţi.

Intr'o lună de zile, toţi soţii se îngrăşaseră, căpătaseră sânge în obraz, erau mulţumiţi de viaţă, de era mai mare plăcerea să-i priveşti, drăgălaşii!

Sfârşitul acestui club a fost însă mai puţin vesel — şi îl veţi afla şi dv. mai târziu Până atunci, noi vă oferim, ca material informativ, în paginile ce urmează, o parte din arhiva clubului, care cuprindea, stenografiate, toate conferinţele şi discuţiile pline de sevă ale înţelepţilor soţi model, muncitori, cinstiţi, liniştiţi, cuminţi şi vag încornoraţi.

— UITE BAETE CINCI LEI, CA SĂ AI GRIJE DE GICĂ AL MEU, SĂ NU-L BATĂ COPIII...

Intr'o școală din America, profesorul scoate un elev la tablă și-l întreabă :

— Jimmy, cine a fost primul om pe lume?

— George Washington, răspunse elevul.

— Bine Jimmy, de ce să spui o asemenea prostie ?

— Fiindcă a fost primul în război, primul în timp de pace și primul printre compatrioții săi.

— Foarte bine, răspunde profesorul, dar totuși primul om pe lume rămâne tot Adam.

— Oh ! replică disprețuitor Jimmy, dacă socotiți și străinii !..

Un cetățean mergea pe o șosea. Deodată se simte urmărit de un nebun. Cetățeanul fuge, nebunul după el; fuge ce fuge cetățeanul câțiva kilometri și când nu mai poate, se lipește cu spatele de un stâlp de telegraf, așteptând resemnat sfârșitul. Nebunul se apropie de el și foarte calm îl lovește peste umăr, spunându-i:

— Hai acum și tu după mine!

Doamna Popescu și-a pierdut bărbatul. Vrând să cinstească memoria celui despre care știa că o viață întreagă fusese un soț model, îi comandă o superbă piatră funerară — o inscripție.

Dar după două zile află că răposatul domn Popescu, departe de a fi fost soțul fidel pe care și-l închipuise, o înșelase pe toate cărările. Furioasă, se duse să anuleze comanda pietrei funerare. Prea târziu însă! Piatra era gata și pe ea purta inscripția: „odihnește-te în pace!"

Doamna Popescu rămase un minut pe gânduri, apoi luă repede o decizie.

— Nu-i nimic. Adaogă sub inscripție: „Până viu și eu, că atunci ai să vezi tu".

Mama lui Ionel e pe punctul de a avea un copil.

— Spune Ionel, îl întreabă tatăl lui, ce-ai prefera, un frățior sau o surioară?

— Dacă n'o deranjează prea mult pe mama, aș prefera un cal de lemn.

Un tânăr, căruia îi plăcea să facă mici aventuri sentimentale, cădea mereu pe cheltuiala bunicului. La câteva zile pornea la bunic pentru ceva parale. Odată, de două ori, până când bunicul, disperat, începe să-l dojeneze: — „Bine, măi băiatule, eu ți-am găsit remediul care te va vindeca de toate aventurile.

Băiatul, sceptic, aștepta rețeta.

Bătrânul, cu un aer de savant, îi spune: Fă și tu în fiecare dimineață duș cu apă rece! — Eu fac asta cu toate că n'am nevoe.

O țărancă plecată la oraș să-și vadă niște neamuri, trimete o telegramă bărbatului ei, că se întoarce acasă.

Vesel, bărbatul înhamă măgarul la căruță și se duce la gară.

Pe când aștepta trenul, măgarul începu să manifesteze o oarecare nerăbdare, o nerăbdare foarte caracteristică.

— Ia ascultă, îi zise țăranul supărat, cine a primit telegrama, tu sau eu ?

O tânără fată care circulase prea mult singură pe străzi, se văzu într'o bună zi obligată să intre într'o clinică la secția maternității. Era tânără, drăguță și avea un minunat păr negru; totuși copilul care veni pe lume, fu blond ca spicul de grâu.

— Cum se face că pruncul e atât de blond, când d-ta ești atât de brună, o întrebă infirmiera. Desigur că tatăl era blond?

— Nu știu, răspunse tânăra mamă: nu și-a scos pălăria!

LA COFETARIE

O nostimă cucoană intră într'o cofetărie.

— Să-mi faceți pentru Duminică un tort de șocolată.

— Prea bine, doamnă. Altceva mai pun înăuntru?

— Da. O pilă și un fierăstrău. Știți, e pentru soțul meu care e închis.

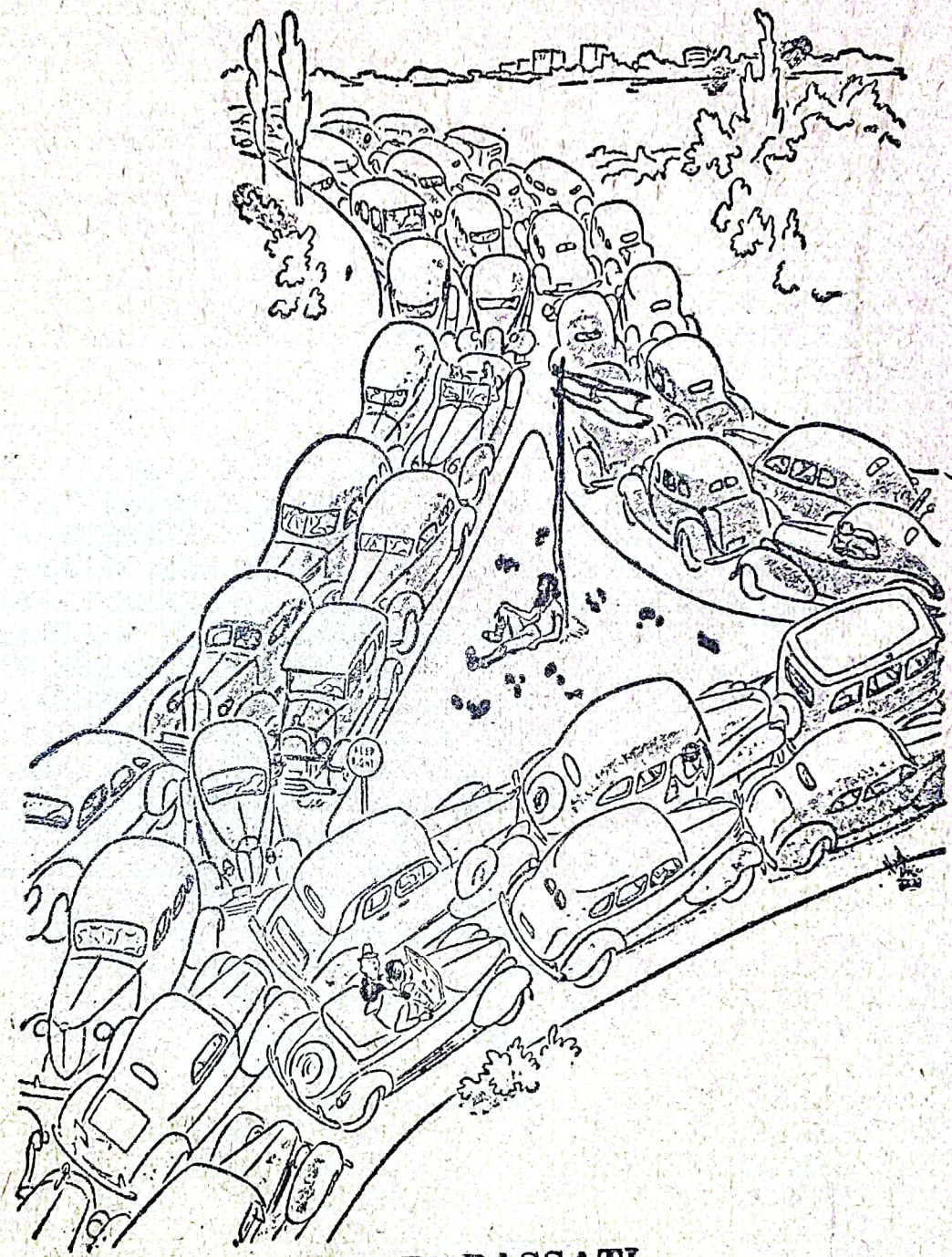

TEMPI PASSATI...

— DE-O SĂPTĂMÂNĂ STA NENOROCITUL ALA IN MIJLOCUL MAŞINILOR ŞI NU POATE IEŞI....

PENTRU SEMENELE NOASTRE

Femeilor

O, Evă, ființă divină,
Perfectă, fină și calină !
Bărbatul, bietul, când iubește,
Doar actul fizic îl gândește.
Femeia nu; ei gându-i sboară
Departe — „cam la ce duduie?“

. . . . . .

E mai prudent să nu ne spuie.

Unei fete drăguțe

Ai țipat și l-ai mușcat,
Până când te-a sărutat.
El, săracul, nu'ndrăsnea ;
Tu credeai că nu voia.

Unei actrițe prea bătrână

După roluri de mondenă
Ai jucat și-un rol de fată.
De mai mergi așa, odată,
Chiar o să te naști pe scenă.

Domnișoarei dela volan

Erai, (mai ieri) spălătoreasă;
Azi, limuzină ai, luxoasă.
Ce-ai învățat, tot aia faci:
Atunci spălai, acuma calci.

Iubitelor noastre....

Un poate-*i* da *asigurat,*
„Iar nu, *la voi, înseamnă* poate
Și da *precis răspundeți, toate,*
Când nu știți ce v'am întrebat".

CORNELIU POP

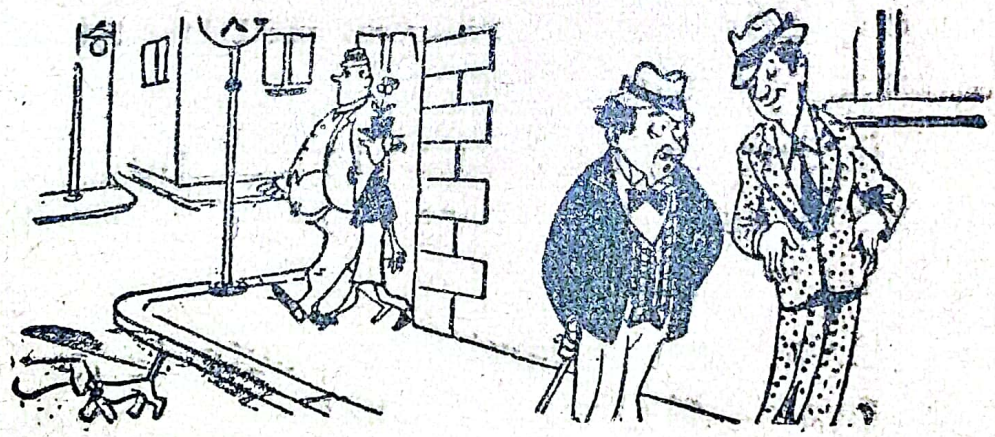

— LA IAȘI S'A DECLARAT UN INCENDIU: ALARMA LA POMPIERI, A DAT-O PAZNICUL FARULUI DELA TUZLA!
— CUM ASTA?
— FOARTE SIMPLU, TRECEA PE ACOLO...

Goldenberg, un biet pârlit, se duce la bancherul Grünberg să-i ceară ceva de pomană. Intrând în birou, începe să-i spună:

— Bună ziua, Grünberg. Sper că-ți aduci aminte de mine. Sunt colegul tău de școală, Goldenberg. Ți-aduci aminte cum ne jucam împreună? De-atunci ție ți-a mers bine, ai ajuns bancher, iar eu am rămas un pârlit.

— Destul, îl întrerupe Grünberg; nu te cunosc. Ești al zecelea prieten din copilărie care vine de azi dimineață să-mi ceară bani. Ești afară!

Goldenberg pleacă capul și se pregătește să plece. Dar în clipa când sa lasă pe ușe, se întoarce și spune:

— Grünberg, o să mori în curând!

Auzind asta, Grünberg, care e superstițios, aleargă după el.

— Ce-ai vrut să spui? Na o sută de lei.

— Dragă Grünberg, repetă Goldenberg luând suta, o să mori în curând.

— Dar de unde știi? Mai na cinci sute de lei, dar explică-mi.

— E foarte simplu —, spune Goldenberg băgând banii în buzunar. Eri am fost să văd un prieten care e foarte bolnav și doctorul lui a spus: „o să moară în curând; nu mai recunoaște pe nimeni; nici pe prieteni! Așa că și tu, dragă Grünberg, din moment ce nu-ți mai recunoști prietenii, înseamnă că o să mori în curând!..

Doi prieteni din copilărie se reîntâlnesc după multă vreme în orașul lor natal și se plimbă pe bulevard.

— Pun rămășag, spune unul, că am avut mai multe femei decât tine în orașul ăsta.

— Țiu rămășagul, răspunse celălalt, dar cum o să putem constata?

— Foarte simplu: De câte ori vom întâlni o femeie care ne-a aparținut, vom face „Hm".

După o oră de plimbare, aveau fiecare din ei câte 40 de femei pe răboj, când deodată apărură nevasta și fiica celui mai în vârstă.

— Hm, spuse el, privindu-și prietenul.

— Hm, hm! răspunse acesta.

Un nenorocit fu găsit într'un șanț pe jumătate mort de frig. Dus la spital, cu toate îngrijirile date, intră în comă după puțin timp. Medicul șef, negăsind nici un act asupra muribundului, se întreba ce fel de preot să-i aducă pentru ca să-i slujească. Pe când se gândea astfel, încercă pentru ultima dată să-l readucă la viață și turnând un medicament într'o linguriță i-o apropie de buze.

Bolnavul deschise ochii și văzând lingurița lucind, murmură:

— Dacă e... de argint curat... o cumpăr... cu 400 de lei.

Doctorul înțelese și chemă rabinul.

O doamnă încântătoare intră într'un magazin de mașini de scris.

— Ce fel de mașină? întreabă vânzătorul. Portativă?... Cu două rânduri?... Cu trei?... Ce marcă?...

— Doamne, câte întrebări! Nu știu... (scoțând o panglică de mătase mov):

— Să fie asortată la asta!

— CUM, DARGUL MEU, AI RĂU DE MARE IN MIJLOCUL MUNȚILOR?
— CE VREI, SCUMPA MEA: SUNT AȘA DE SLAB LA GEOGRAFIE...

CELE ȘAPTE MODURI DE A CUCERI O FEMEE

Localizare după ARCADIE AVERCENCO,
de R. DONICI

Persoanele :

Popescu
Simionescu
Tanți
Un hamal.

Sala de așteptare cl. I—II a gării Galați.

Simionescu intră însoțit de un hamal care-i duce bagajele.

HAMALUL : Unde mergeți, conașule ?

SIMIONESCU : La București. Ai să vii să-mi duci bagajele la aerodinamic.

HAMALUL : Am înțeles, conașule.

(SIMIONESCU se așează pe o canapea, își aprinde o țigară și răsfoește o revistă. Peste câteva clipe intră Popescu, cu o privire vioaie

și iscoditoare. Are servietă și un pardesiu pe braț. E o fire foarte comunicativă).

POPESCU : Bună ziua.

SIMIONESCU : Bună ziua.

(După o mică pauză, în care Simionescu continuă să răsfoiască revista, iar Popescu caută să intre în vorbă cu el).

POPESCU : Unde merge domnul ?

SIMIONESCU : La București.

POPESCU : Locuiți acolo ?

SIMIONESCU : Da, domnule. De patru ani. Dar dv. unde mergeți ?

POPESCU : La Bacău. Vă invidiez că stați în Capitală.

SIMIONESCU : De ce ?

POPESCU : Pentrucă are atâtea femei frumoase și eu nu pot să vin acolo decât odată la 2—3 luni.

SIMIONESCU : Da, e adevărat. Are multe femei bine.

POPESCU : Pe stradă, la cinematografe, în localuri, oriunde te duci, vezi femei frumoase. Cred că în nici un oraș din țară, mai mult chiar, în nici un oraș din lume nu exis-

POPESCU : Cred și eu. Toate numerele sunt fără scule. Ce dracu să faci cu sculele?

SIMIONESCU: Va să zică, ești de părere că aici ar fi bun numărul patru ?

POPESCU : Da, domnule, numărul patru. Dar d-ta nu știi, probabil, în ce constă numărul patru ?

SIMIONESCU *(aparte)*. Nu știu nici un număr, dela primul până la cel din urmă. Dar să nu creadă ăsta că sunt un prostănac fără experiență *(cu glas tare)*. Adevărat, mi se pare că numărul patru nu-l cunosc.

POPESCU : Ii dai femeii o atenție deosebită și o tratezi cu o amabilitate excepțională. Subliniezi că obiceiurile mondene nu-ți sunt străine. Și dacă, după ce schimbați vreo zece fraze, îi iei mâna și i-o săruți, aceasta nu-i decât o simplă familiaritate, admisibilă în voiaj, de pildă. Numărul patru se întemeiază pe faptul că tactica, amabilitățile și complimentele d-tale au fost parcă stabilite de cineva și femeia nu poate să protesteze împotriva lor, de teamă că ar putea să pară caraghioasă și lipsită cu totul de co-

chetărie. Aceasta, cu atât mai mult, cu cât atenția, complimentele și amabilitatea dinainte o obligă să fie îngăduitoare. Numărul patru are o notă care nu este lipsită de fojos: „E bine ca, văzând întâia oară persoana de care ai hotărît să te ocupi, să iei aerul unui om înmărmurit de entuziasm în fața frumuseții acelei persoane". In primele clipe, fâstâcindu-te, poți să fii chiar stângaci. Orice femee îți iartă acest lucru.

SIMIONESCU *(buimăcit)*. Dar ce-o fi asta? Un fel de cod de galanterie ?

POPESCU : Da, domnule. E un cod de galanterie. Și un afemeiat ca mine trebue să-l cunoască pe dinafară.

SIMIONESCU : Și cine a întocmit... acest cod ciudat ?

POPESCU : Cine l-a întocmit? Viața ! Eu n'am făcut decât să-l analizez, să-l sistematizez pe cale științifică și să-l aplic, prevăzut și curățat de elementele inutile. Dar numărul unu nu-i așa că-i minunat, prin caracterul lui primitiv ?

SIMIONESCU *(aparte)* Asta crede că toa-

Imprumutul Reintregirii

este un act de solidaritate și de încredere al întregei țări. E o datorie patriotică a tuturor fiilor țării să cinstească jertfele armatei sprijinind împrumutul. Subscriind economiile voastre vă asigurați în medie un venit de 7,50 la sută și în plus aveți șansa de a realiza la tragere la sorți unul din premiile importante.

Ajutați deci cu entuziasm opera de reconstrucție a edificiului economic al țării și subscrieți la

Imprumutul Reîntregirii

tă lumea îi cunoaște codul lui de dragoste?! (cu glas tare): Numărul 1? Ca să evităm o încurcătură, n'ai putea să-mi reîmprospătezi în memorie toate numerele, la rând?

POPESCU: Numărul 1. Acesta nu este un lucru fin de tâmplar, ci, dacă pot să mă exprim astfel, un lucru grosolan de teslar. De pildă: Spui unei femei care îți place: „Doamnă, viața e atât de frumoasă, trebue să ne grăbim. Numai odată suntem tineri. Să profităm, deci, de viață! Amândoi suntem tineri și frumoși. Să mergem la mine". Dacă femeea spune: „Nu ți-e rușine, d-le? E păcat!" Ii obiectezi cu cinism: „Nu-i niciun păcat, cucoană. Astea-s palavre. Mai ales că paradisul nici nu există"! După aceasta, nu se prevăd alte obiecțiuni. Dar, repet, acesta e un procedeu brutal, de mahala, destinat femeilor proaste.

SIMIONESCU: Extraordinar, domnule, extraordinar!

POPESCU: Numărul 2. O brutalitate ulterioare. Spui: „Ascultă fetițo, dece faci faSoane? Știu doar că-ți plac. Trebue să mă

săruți imediat, auzi"? Se recomandă s'o tutuiești chiar: „Văd, drăguțo, că suntem de o teapă, dar dacă tu ai să faci mofturi, aș putea să te strâng de gât. Vino încoace, până nu te-am cârpit!" Procedeul ăsta se numește „de apaș" și de el poate să facă uz până și omul cel mai onorabil și cu judecata sănătoasă, om care altădată nu s'ar atinge de o muscă. Vai, femeii îi plac patimile puternice, mult mai des decât s'ar crede.

SIMIONESCU : Nemaipomenit, d-le, nemaipomenit !

POPESCU : Numărul 3. Indiferență amestecată cu dispreț. Cauți să spui mereu femeii vorbe înțepătoare și, în general, subliniezi că e o fire dintre cele mai comune. Nimic nu poate să atâțe mai mult o femee decât acest procedeu. In oarba ei supărare, femeea vrea să cucerească un bărbat atât de nepăsător. Asemenea victorie îi pare dulce și iată că sărmana se și sbate în mrejele pe care i le-ai întins.

SIMIONESCU : De necrezut, d-le, de necrezut !

POPESCU: Numărul 4 îl știi, iar numărul 5, întemeiat pe gelozie, e așa de banal, încât nici nu trebue comentat. Te prefaci că vorbești la telefon, sau că scapi o scrisoare dela iubită. Ridici repede scrisoarea și o faci bucăți. Trebue să te ferești însă să faci această operație cu chitanțele dela spălătorie și cu facturi, pentrucă s'ar putea întâmpla ca una din bucățile pe care le va ridica, eventual, femeea, pe care vrei s'o cucerești, să aibă un colț de timbru.

SIMIONESCU: Fantastic, d-le, fantastic!

POPESCU: Dela numărul 6 începe o lucrătură mai fină și mai delicată. Procedeul cu „ceva fatal, ceva care îți este predestinat", cere bun simț și oarecare cultură. Trebue să iei femeea pe departe. O întrebi: „Doamnă, nu vi se pare ciudat că soarta a făcut să ne întâlnim?" — „Dece să mi se pară ciudat? Omul nu-i vinovat când întâmplarea face să cunoască pe cineva!" — „Să nu vorbiți astfel. Știți dv. ce este Ananke? — „Nu știu, domnule". Taci vreme îndelungată, pe urmă începi cu o voce spartă: „Totul pe lume e

predestinat de soartă și nimic nu se poate evita. In cazul cel mai bun, un om poate să afle câteodată dinainte această predestinare fatală... Poate să simtă puterea grozavă a mâinii lui Ananke..." Spunând aceste cuvinte, te apleci spre fața femeii și șoptești în chip misterios: „Simt cu toate fibrele sufletului meu că întâlnirea noastră nu va fi o simplă cunoștință, că suntem predestinați unul altuia. Poate o să te lupți, o să încerci să scapi, dar... Ha! Ha! Ha! Totul va fi în zadar. Nimeni n'a izbutit să scape de Ananke. Nu-ți dai seama că aceasta e hotărît undeva? Să te împotrivești? Vai, oare n'auzi clopotul fatal, care sună misterios deasupra noastră: „E târziu, târziu!"? Atunci, la ce bun să te lupți? Ha-ha-ha! Cu Ananke nu se luptă!" Firește că biata femeie, văzând că soarta ei e hotărîtă undeva și că orice luptă e zadarnică, se pătrunde ea însăși de un spirit mistic și cade în mrejele plăcerilor. Ingenios, nu?

SIMIONESCU : Sunt copleșit, uluit, prostit! Și de unde cunoști d-ta așa de bine toate acestea ?

POPESCU : De unde? O, Doamne! Uite-te la un învățat care caută un leac minunat pentru binele omenirii. Face sute de experiențe, în laborator și în viața de toate zilele, are ghinioane și desamăgiri, dar muncește mereu. O zi, două, fanaticul ăsta nu izbutește să facă nimic. A treia zi, un vas de sticlă explodează și-l arde pe mâini. A patra zi, fiind bănuit că-i vrăjitor, e bătut de mulțime. Apoi familia renunță la el, iar soția îi părăsește. Și totuși, în cele din urmă, acest fanatic, acest apostol al științei descoperă lumina în bezna cercetărilor sale. Și arată mulțimii, orbită de extaz, pana fermecată a păsării măiastre. Atunci uită și dezamăgirile, și vasul de sticlă, care a făcut explozie și l-a ars pe mâini...

SIMIONESCU : Dar spune-mi, te rog, înainte de a fi descoperit adevărata pană a păsării măiastre... ți-au făcut explozie multe vase de sticlă ?

POPESCU : De, cam multe. Explozia cea mai îngrozitoare s'a produs în mâinile mele, la Ploești. Un soț mi-a dat două lovituri de

cuțit, a aruncat peste mine apă clocotită și mi-a dat brânci depe o scară. Câte greșeli, atâtea dezamăgiri. La București, o femee mi-a aruncat cu vitriol în față, dar, din fericire, nu m'a atins. La Tg. Frumos am stat un ceas și jumătate agățat de haină sub un balcon, până când un sacagiu care trecea pe acolo m'a ajutat să mă dau jos... Viața mea e o adevărată rubrică de fapte diverse: femeile aruncau în mine cu acizi, bărbații mă băteau, îmi dădeau brânci depe scări, trăgeau asupra mea cu revolverul și cu arma, mă tăiau cu cuțitul și cu pumnalul. Totuși, n'am desperat. O piele tăbăcită e totdeauna mai moale decât una netăbăcită. Înțeleg că un soț înșelat se crede jignit. Dar prostul de el nu știe că, orice ar face, nu poate să păzească nevasta. Așa-i, domnule...

SIMIONESCU: E extraordinar codul d-tale!

POPESCU: Când mă apropii de un oraș în care n'am mai fost, mă cuprinde un sentiment ciudat. Mă întreb: „ce mă așteaptă oare aici?“ Dacă socot că am să rămân în

acel oraș mai multă vreme, îl împart, în pri-mul rând, în gând, în câteva sectoare și în-cep să lucrez după plan, fără grabă, dar și fără o inutilă pierdere de timp prețios.

SIMIONESCU : Fantastic, domnule, fan-tastic. Dar d-ta ai numai șase numere?

POPESCU : Am șapte numere principale. Numărul șapte nu ți l-am spus încă... E cel mai grozav și genial! In cazuri când ar fi trebuit să-mi pierd orice nădejde, când ar fi trebuit să depun armele, mă agățam de acest număr minunat, de această perlă a colecției mele și, într'o jumătate de oră, o femeie care părea de necucerit, își pleca duios capul pe umărul meu. Nu-i de mirare că numărul șapte are efect aproape asupra tuturor femeilor. Schema lui e foarte simplă, ca tot ce este genial...

SIMIONESCU : Sper că ai să fii drăguț și ai să mi-o spui și mie.

POPESCU : Cu plăcere. Numărul șapte.

HAMALUL *(intră)*. Conașule, trenul e tras la peron.

POPESCU : Ei drăcia-dracului. Iartă-mă

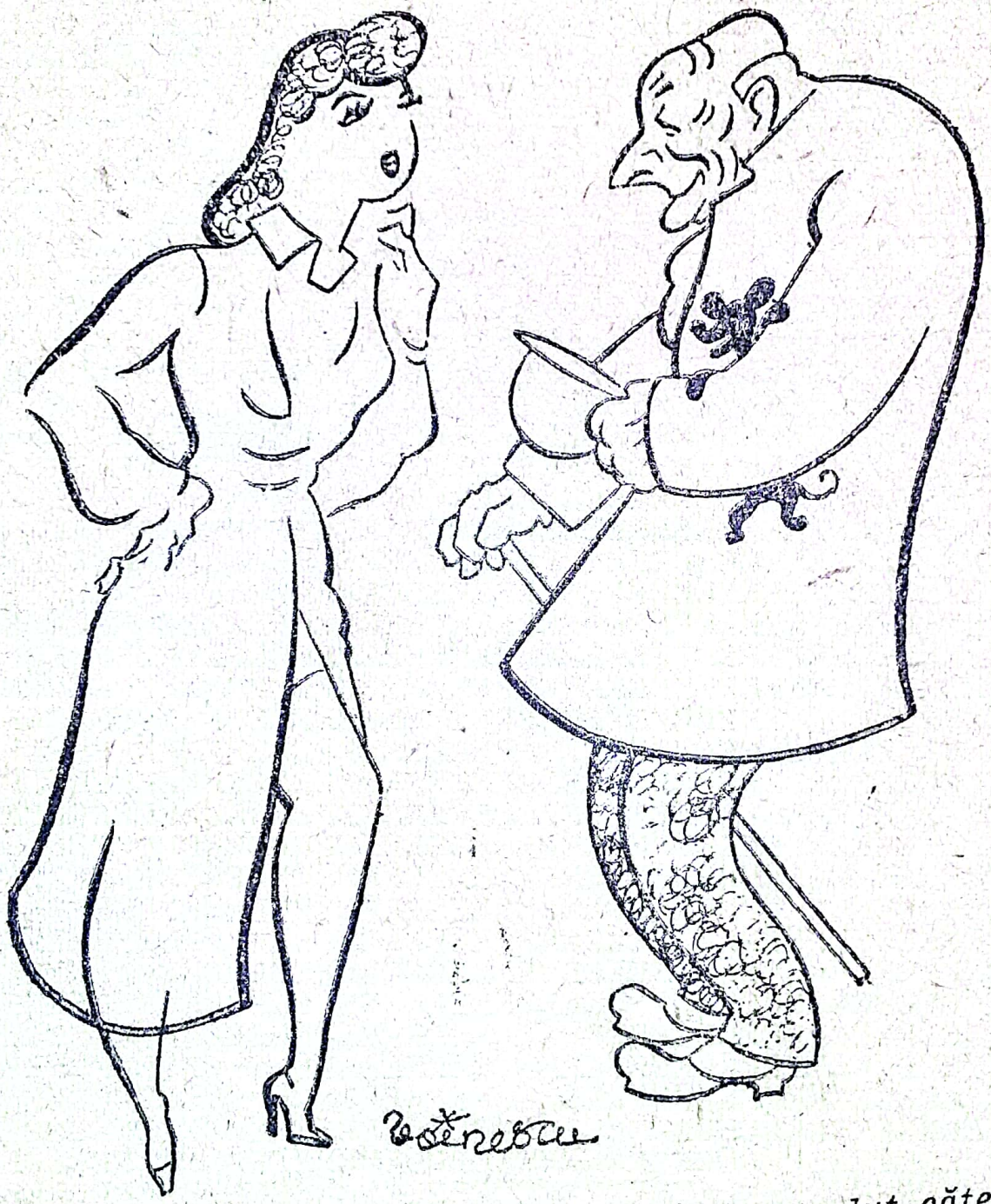

„S'a pierdut cățel. Aducătorului bună recompensă".

— Oh, aș vrea să vă mulțumesc, domnule; dar — spuneți sincer: Credeți că se mai poate?

că nu mi-am terminat conferința, dar vreau să-mi ocup un loc bun. Ne mai întâlnim noi. Scrie-mi la Iași, la societatea de asigurări „Izbânda". Sunt inspector acolo. Numele meu e Sebastian Popescu *(dă mâna cu Simionescu)*.

SIMIONESCU : Sunt încântat, d-le Popescu. Dar îmi pare rău că ne despărțim așa curând.

(Popescu iese. Simionescu rămâne câteva clipe cu o expresie de uluială pe față. Intră Tanți. Simionescu înghiață înaintea ei, cu un aer uimit și tâmpit).

SIMIONESCU *(aparte)*. Să fac așa cum scrie în nota dela numărul 4: Să-mi iau un aer uimit și tâmpit, ca și cum aș fi într'o stare apropiată de leșin. *(ia de jos valiza lui Tanți, o aruncă în sus, o prinde în cădere, apoi o pune repede pe masă)*.

TANȚI *(mirată)*. Ce însemnează asta? Ai înnebunit ?

SIMIONESCU *(se dă fâstâcit la o parte, se lovește cu umărul de uscior și îngână, aparte)*. După câte știu, numărul 4 încurajea-

ză o ușoară stângăcie. *(Cu glas tare)*. Poate doriți să scoateți ceva... roșul de buze, pudra, sau altceva? E un lucru atât de obișnuit la o femee tânără.

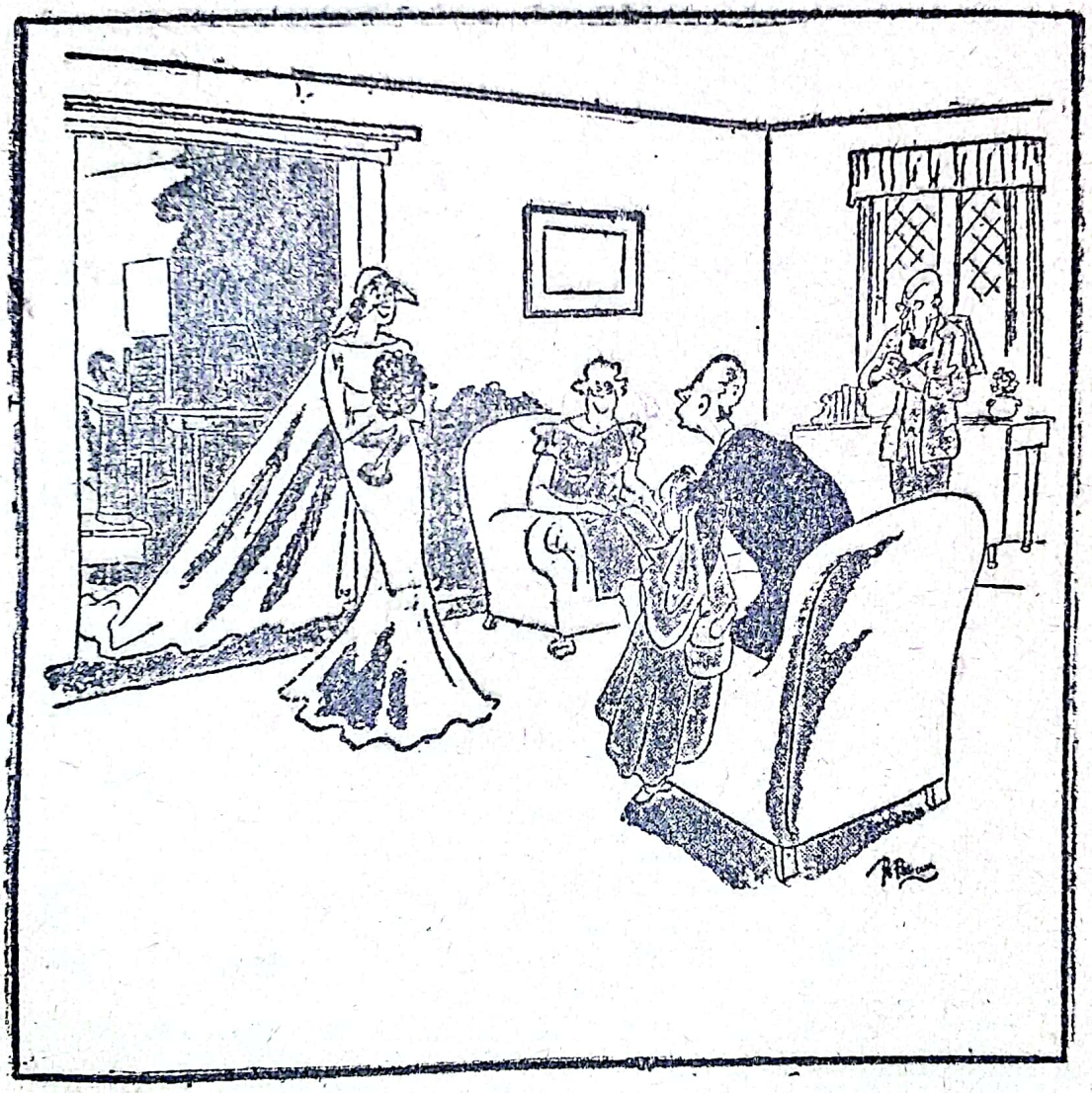

VIZITĂ DE POLITEȚĂ

EA (CATRE TĂNĂRUL CARE A VENIT IN VIZITĂ): SĂ NU CREZI CĂ E O ALUZIE: VOIAM SĂ ȘTIU CUM ÎMI ȘADE.

TANȚI : Nu-i trebuie nimic. Pune valiza la loc.

SIMIONESCU : Prea bine, doamnă. Poate doriți să închid fereastra ?

TANȚI : E închisă.

SIMIONESCU : Atunci, s'o deschid, poate?

TANȚI: Nu trebuie, domnule.

SIMIONESCU : Poate doriți o limonadă ?

TANȚI : Mulțumesc, nu vreau.

SIMIONESCU : Să vă aduc o limonadă. Poate vă e foame? Să vă aduc un sandwich?

TANȚI : Ți-am spus că nu vreau nimic.

SIMIONESCU *(aparte)*. Cred că acum, în oarecare măsură, ghiața s'a rupt. După teoria afemeiatului, rămâne să subliniez, în fața ei, faptul că obiceiurile mondene nu-mi sunt străine. Pe urmă, îi sărut mâna și așa mai departe *(cu glas tare)*. Știți doamnă, există oameni cari își aprind țigara, fără să ceară voie doamenlor în a căror societate se află. Eu unul nu mi-aș permite niciodată acest lucru.

TANȚI : Și-ți faci un merit din asta ?

SIMIONESCU: Deloc. Totuși, trebue să vă

— Nu pot să-l las pe Gicu pentru d-ta. Îl iubesc așa de mult!

Omul de afaceri: — Cât?

spun că sunt un om care știu să mă port în societate *(aparte)*. Cred că acum terenul e pregătit. Și aș putea să fac un gest familiar, admisibil în voiaj. *(Ia mâna lui Tanți și o sărută)*.

TANȚI: Ce însemnează asta, domnule? *(își smulge mâna)*.

SIMIONESCU: Frumoasă mână! *(aparte)*. Se vede numaidecât că nu cunoaște numărul 4.

TANȚI: E frumoasă? Dar știi d-ta cum se chiamă omul care sărută mâna unei femei pe care n'o cunoaște?

SIMIONESCU: Băiat de viață!

TANȚI: Se chiamă obraznic.

SIMIONESCU *(aparte)*: O fi greșit afemeiatul. Nu-i faci nimic cu numărul patru. Probabil, mă aflu în fața unei ființe subtile și culte, care s'ar lăsa cucerită cu ajutorul numărului 6?.. *(cu glas tare, privind în depărtare, în chip enigmatic)*. Doamnă, nu vi se pare ciudat faptul că soarta a făcut să ne întâlnim?

TANȚI: De ce să mi se pară ciudat? Omul

nu-i vinovat când întâmplarea face să cunoască pe cineva...

SIMIONESCU *(cu glas înăbușit)*. Nu, nu, știți dv. ce este Ananke ?

TANȚI : O marcă de ciorapi ?

SIMIONESCU : Nu, doamnă: nu-i marcă de ciorapi. E ursita pe grecește. Nici un om nu poate să evite pe Ananke, și atunci *(aplecându-se spre ea și uitându-se pătrunzător în fața ei)*. Știți dv. că am putința să prezic viitorul? Ananke a făcut să ne întâlnim și această întâlnire va fi foarte importantă pentru noi... Ne va hotărî viața. Da, doamnă. Să te împotrivești, să fugi? Ha-ha-ha! Nu te-ar ajuta la nimic. Să știi, coniță, că orice ai face, nu poți scăpa.

TANȚI : Ia ascultă, domnule...

SIMIONESCU : Ascultă-mă d-ta... Auzi cum sună un clopot misterios ? El spune : „E târziu, e târziu!"

TANȚI : Lasă-mă'n pace ! Ce tot îndrugi acolo? Te previn că dacă ai să-ți permiți vreo necuviință, am să te pun la punct în așa chip, încât ai să mă ții minte multă vreme !

SIMIONESCU *(aparte)*. Ce caz greu. Va ce ciudă am. Dacă m'ar lovi, i s'ar prinde numărul unu. Ia să pornesc bărbăteşte atac *(cu glas tare)*. Doamnă, viaţa e atât frumoasă! Câtă vreme suntem tineri, trebu să ne grăbim şi să nu scăpăm clipele de fe ricire.. Amândoi suntem tineri, sunte bine De ce sa nu fim fericiţi? Ai să-mi spu că-i păcat. Dar nu-i niciun păcat, de vrem ce raiul nu există.

TANŢI: Eşti prost şi obraznic! *(îi întoar ce 'spatele, mânioasă)*.

SIMIONESCU *(se mânie şi el. Aparte)*. Fi drăcia dracului, ce caz greu *(pauză)*. Aha, ştiu, cucoană, vrei să te încerc cu numărul doi. Să-mi lepăd masca de om civilizat şi ga lant şi să fac pe apaşul *(cu glas tare)*. Hai de, fetiţo, ajunge. Nu pot să sufăr când fe meile fac mofturi. Ai făcut pe caraghioasa şi gata. Ştiu că voi, femeile, vă prăpădiţi după bărbaţi. Acum te-am priceput. Dă-mi o guri ţă, până nu ţi-am tras o sfântă de bătaie. Să ştii că dacă nu te pori frumos cu cine, aş fi în stare să te strâng de gât. Am mai avut eu asemenea cazuri.

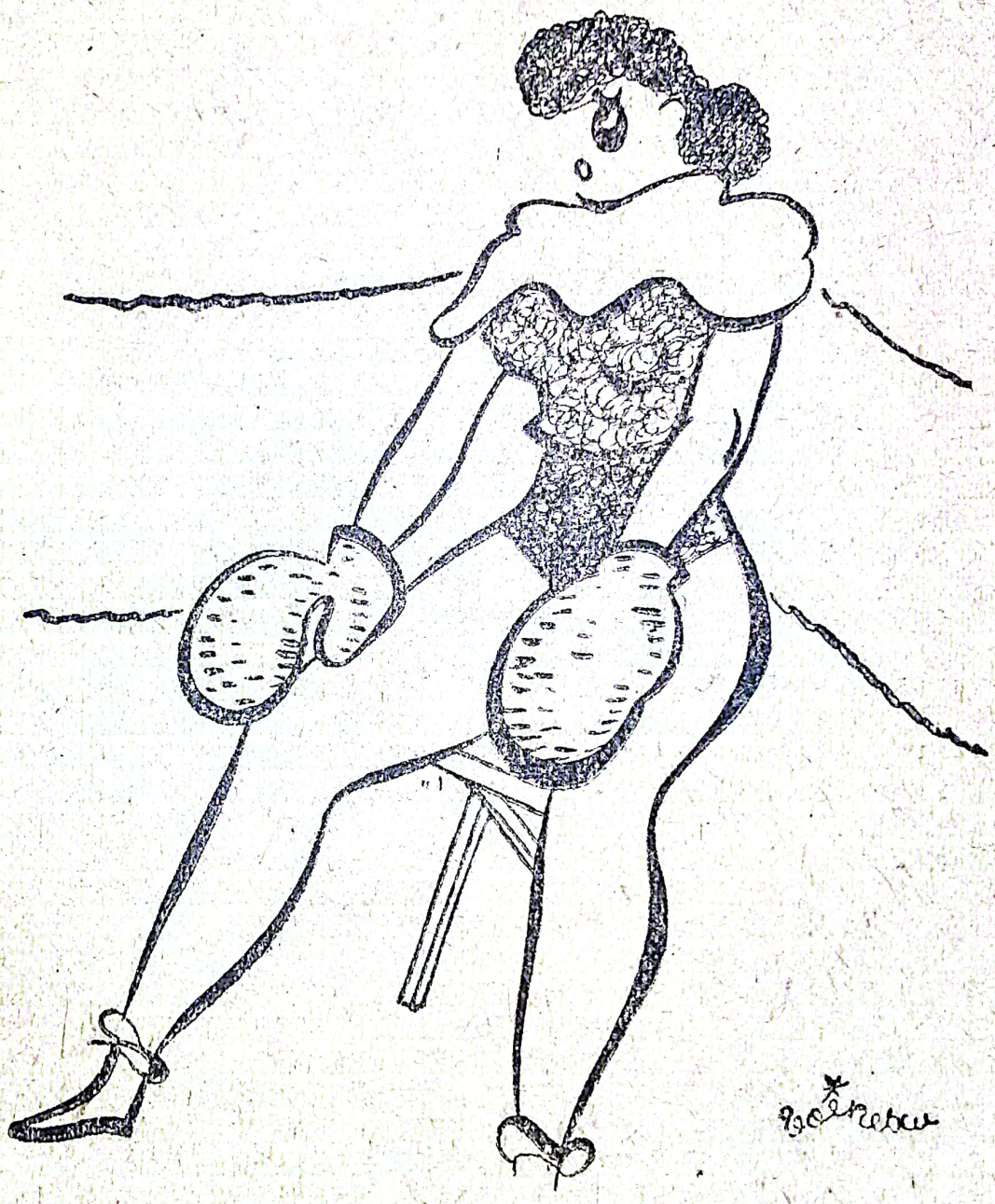

BOX FEMENIN

— Ticăloasa ! Mi-a făcu un semn la ochi, fiindcă știe că nu-mi șade bine în bleu !

TANȚI: Nu cred să fii nebun sau beat. Ești, pur și simplu, un obraznic care profită de faptul că o femee e singură și nimeni nu poate să-i ia apărarea. Totuși, să știi că nu mi-e frică de d-ta. Mi-e milă.

SIMIONESCU *(aparte)*. Auzi, domnule! Dar am uitat numărul 3 *(cu glas tare)*. Iertați-mă, doamnă. N'am vrut decât să vă încerc. Sunteți o ființă comună, cum am văzut cu sutele.

TANȚI: Dar d-ta ce ai crezut? Că am să mă agăț numaidecât de gâtul dumitale?

SIMIONESCU: Să vă agățați de gâtul meu? Vai doamnă, unele femei cred că, pentru un bărbat, aceasta e culmea plăcerii. Cât e de greu să descoperi o fire originală.

TANȚI: Dacă o cauți, în felul acesta, atunci...

SIMIONESCU: Da? Credeți că am căutat asemenea fire în dv.? E drept că sunteți destul de drăguță, aveți ten frumos, dar zeci de mii de femei au aceste calități. Oare credeți, în adevăr, că...

TANȚI: Lasă-mă'n pace; nu cred nimic!

Dacă n'ai să taci, am să plec de aici, sau am să chem pe comisarul gării...

(Pauză)

SIMIONESCU *(aparte)*. Nu trebuia să încerc toate numerele deodată. Ca un ucenic lipsit de experiență, chemat să deschidă un lacăt, m'am zăpăcit și am încercat, la repezeală, toate sculele, fără să stărui măcar cu una. Am speriat-o cu această cascadă de contraste... Poate, dacă aș fi dat mai multă atenție numărului patru, aș fi avut succes... De fapt, mai am în rezervă numărul 5. Se spune că unele femei sunt grozav de geloase *(cu glas tare)*. Am văzut adineauri o fată foarte drăguță. Mi-a aruncat o privire focoasă și, pe când treceam pe lângă ea, mi-a atins umărul și mi-a zâmbit. *(Tanți tace. Simionescu aparte)*. Taci? Las'că-ți arăt eu! *(Se preface că scoate ceasornicul din buzunarul vestei și scoate o scrisoare îndoită, care cade. (Cu glas tare)*. Ah! scrisoarea! Pentru numele lui Dumnezeu, nu vă atingeți de ea. Nu trebue s'o citiți. Vă asigur că nu cunosc

femeia care mi-a trimis-o. Nu, nu, n'aveți drept s'o citiți *(ia scrisoarea și o rupe, cu toate că Tanți nu se arată curioasă. Dimpotrivă, își ia valiza și se îndreaptă spre ușă).*

TANȚI: Doamne, ce idiot !

SIMIONESCU : Dați-mi voie să vă ajut.

TANȚI: Lasă-mă'n pace. N'am nevoie de ajutorul d-tale.

SIMIONESCU: Vă întreb încăodată :știți ce este Ananke? Plecați? Doamnă, viața e scurtă și trebue să profitați... Ai să mă săruți totuși! Dacă nu, o lovitură de cuțit are să te facă să-ți bagi mințile în cap, mizerabilo...

(Tanți îl dă la o parte și iese).

SIMIONESCU *(desnădăjduit)*. Am făcut uz de toate numerele deodată. Ce imbecil am fost. Ai noroc, drăguță, că n'am cunoscut numărul 7. Altfel, ți s'ar fi înfundat... Afurisitul afemeiat! Mi-a spus toate prostiile, afară de lucrul esențial ! Ce mă fac eu acum?..

TABLOUL II

Peste câtva timp, Popescu și Simionescu se

MIOPIE

Doctorul : — Citește !
— Nu pot.
— Nu vezi ?
— Ba da, dar nu pot să pronunț !

întâlnesc din nou, în acelaș loc. Se salută bucuroși.

POPESCU: Bună ziua, d-le Simionescu.

SIMIONESCU: Să trăești, d-le Popescu. Mi-ai promis să-mi spui numărul 7, cel mai important, perla colecției d-tale și ai șters-o fără să te ții de cuvânt. Ți-am trimis patru scrisori, cu rugămintea să-mi comunici prin scris în ce constă acest număr minunat. Dece nu mi-ai răspuns ?

POPESCU: Am fost plecat. Dar acum îți sau la dispoziție.

SIMIONESCU: Atunci vorbește. Spune-mi argumentul la care nu poate rezista nici o femeie.

POPESCU: E atât de simplu, banul !

CORTINA

— SĂ MI-L FRIGEȚI PE CEL MAI SLAB: ȚIN REGIM

Actorul S. Iorga juca cu piesa „Ți-a făcut cu ochiul" și în fiecare seară, după terminarea rolului din actul I, mergea să vadă la Teatrul Comedia: „Intre Venus și Rapid" actul al III-lea. Intr'o seară o ploaie se lăsă asupra Capitalei. Actorul în cauză răsuflă ușurat că poate vedea și celelalte acte. La spectacol mai asistă și cunoscutul intendent Cocoș. Incepe actul I, Cocoș doarme. Al doilea, doarme. La actul al III-lea, actorul îi spune: — Scuză-mă, eu plec. Iar d. Cocoș — regretând: — Imi pare foarte rău, dar eu rămân să văd și actul trei.

LA AVOCAT

— Ce-mi reproșează soțul meu de vrea să divorțeze?

AVOCATUL: — Caracterul dv.

— Dar am un caracter admirabil: cu toată lumea mă înțeleg și toți mă plac!

AVOCATUL: — Tocmai asta vă reproșează și el!

IN CURÂND VA APARE

„ANECDOTE CU SCANDAL“

SCRISĂ DE CEI MAI EN VOGUE HUMORIŞTI

Scanat cu CamScanner

Bătrânul Grünbaum e pe moarte.

— Sura, se adresează el nevestii sale care plânge la căpătâiul lui, fă-mi o ultimă plăcere. Pune-ți rochia ta cea mai frumoasă, bijuteriile, perlele și pe urmă vino lângă mine.

Sura execută în totul ultima dorință și întorcându-se lângă el, îl întreabă curioasă ca orice femeie:

— De ce m'ai pus să mă împodobesc așa?

— Pentru că, atunci când o să vie îngerul morții și o să te vadă atât de frumoasă, cine știe, poate te ia pe tine în locul meu.

— Soțul tău e tot așa de gelos fără motiv?

— O, nu, s'a schimbat mult! Acum e cu motiv!

LA HOTEL

— Nu mai avem nici o cameră liberă, dar dacă vreți, vă putem face patul pe masa de biliard. In cazul aceta, veți plăti cu ora.

FAKIRUL

Natansonh e-un om integru
Dar în cerul gurii-i negru;
Bogat, putred de bogat
Şi dispus numai la luat.
Pentru el, verbul „a da“
Nu se poate conjuga.
Intr'o zi pe neaşteptate,
Pe la unu jumătate,
Moritz pică în salon
La zgârcitul Natansohn
Şi îi spune: — „Natansohn,
„Eu sunt Moritz Mendelsohn,
„Moritz dela Dóroboi.
„Stam în bancă amândoi
„Când eram colegi de clasă,
„Şi de clasă şi de rasă.
„Tu văd c'ai ajuns bogat;
„Eu în schimb, un nemâncat.
„N'am nici o fasole 'n casă,

„Nu vrei să mă'nviți la masă?“
Insă Natansohn îi zise:
— „Te cunosc eu pare-mi-se,
„Dar ce meserie ai
„De nici de fasole n'ai?“
— „Sunt Fakir de meserie“.
— „Fakir? Explică-mi și mie
Ce fel de negoț adică
Este ăsta, Moritzică?
— Nu este negoț de loc;
„Fakirul mănâncă foc.
„Și cum bâlci azi nu mai e
„S'au dus și păcălele.
„Umblu ca un disperat
„De trei zile, nemâncat“.
Natansohn atunci, mișcat
I-a răspuns emoționat:
— „Mi se rupe inima
Moritzel, de foamea ta.
„De treceai eri pe la mine,
„Poate nimereai mai bine;
„Știi, mi-a ars eri podul casei,
„Ei, și în vederea rasei,

„Cum spui tu că ești fakir,
„Aveai mare chilipir;
„Te bătea, mă rog, norocul:
„Te chemam să mănânci focul.
„Era foc, fără minciună,
„Să te saturi pe o lună!

EA: — AM PRIMIT O SCRISOARE DELA UN BIROU DE CĂSĂTORII: NE CER O RECOMANDAȚIE.

EN GROS

— Aș vrea o bucată de piano.

— Imi pare rău, dar noi nu vindem en detail... Trebue să luați pianul întreg.

INVITAȚIE LA MASĂ

— *Așadar, mâine vii să iei masa cu noi.*

— *Imposibil, dragă prietene. Mă duc la Hamlet.*

— *Nu e nimic. Adu-l și pe dînsul!*

CU NIMIC...

— Da, dragul meu... Când am venit în București, nu aveam decât inteligența mea.

— După cum văd, ai început-o cu nimic!

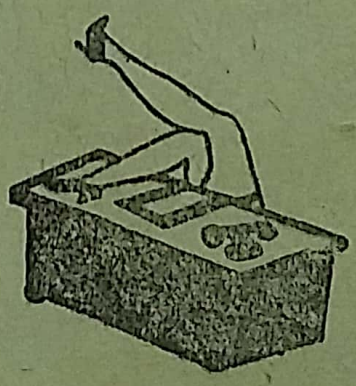

LA INCHISOARE

Directorul: — In închisoarea noastră, orice deținut are dreptul să practice o meserie. D-ta ce vrei să face?

Deținutul: — Dacă-mi dați voie, voiu continua să-mi exercit vechea mea profesiune.

Directorul: — Care anume?

Deținutul: — Voiajor comercial în branșa articolelor de menaj.

SHERLOK HOLMES

— Grădina asta aparține unui om care iubește animalele.

— Cum ați dedus asta?

— După flori: iarba caprei, ceapa ciorii, moțul curcanului și ochiul boului.

— Un vlăjgan ca dumneata să ceară de pomană! E rușinos!

— Ce vreți să fac? Când am luat fără să cer, m'au condamnat la șease luni închisoare.

COCOANELE NOASTRE

— SKETCH —

Acţiunea se petrece într'un magazin pe Lipscani. Decorul reprezintă raionul de mătăsuri al unui magazin. O tejghea. In spatele ei rafturi încărcate. O scăriţă.

JEAN: Aurică!... Ţin ca raionul nostru de mătăsuri să meargă strălucit....

AURICA: Prea bine, domnule Jean!....

JEAN: Interesul nostru e ca atunci când vine o clientă, s'o servim prompt şi amabil....

AURICA: Promt şi amabil, domnule Jean...

JEAN: Clienta nu trebue contrazisă: Orice o spune: aveţi dreptate....

AURICA: Aveţi dreptate....

JEAN: Şi orice mătase o cere, trebue s'o serveşti cu plăcere....

AURICA: Cu plăcere!... Am înţeles, domnule Jean....

. . . . . .

CLIENTA: Bună ziuă!....

AURICA: Bună!.... Aveți dreptate....
JEAN: Sărut mâna cu plăcere....
CLIENTA: Mi-ar trebui o....
AURICA: Trebue!... Aveți dreptate....
CLIENTA: O mătase cu....
JEAN: Cu plăcere....
CLIENTA: Aia e epatantă....
AURICA: Aveți dreptate!....
CLIENTA: Asta parcă-i mai șic!....
JEAN: Cu plăcere....
CLIENTA: Aia nu-i mai colantă?
AURICA: Aveți dreptate....
CLIENTA: Ia dă-mi și un batic!
JEAN: Cu plăcere!....
CLIENTA: Vreau să văd marquisettul.
AURICA: Aveți dreptate....
CLIENTA: Ce organdi frumos....
JEAN: Cu plăcere....
CLIENTA: Să văd și voil georgetul...
AURICA: Aveți dreptate....
CLIENTA: Poți da tot raftul jos?
JEAN: Cu plăcere....
CLIENTA: Asta face bine
Dar roșu nu-mi vine.

Asta e lucioasă
Şi mă face grasă.
Asta-i mat, fireşte
Insă mă slăbeşte.
Ia dă-mi un vernil.
Prea arăţ copil.
Mov se potriveşte
Dar mă'mbătrâneşte.
O culoare-aş vrea
Pentru vârsta mea
Cum arăt adică
Doi-trei ani mai mică
Că'n realitate...

AURICA: Da! Aveţi dreptate!...

CLIENTA: Cum? Şi-asta cu cute
Costă patru sute?
Zi mersi să iei
Trei sute de lei.
Eu nu mă tocmesc.
O sută plătesc.
Nu iau en detaille
Iţi iau oricât ai;
Vreau en gros oricât
Un metru şi-atât...

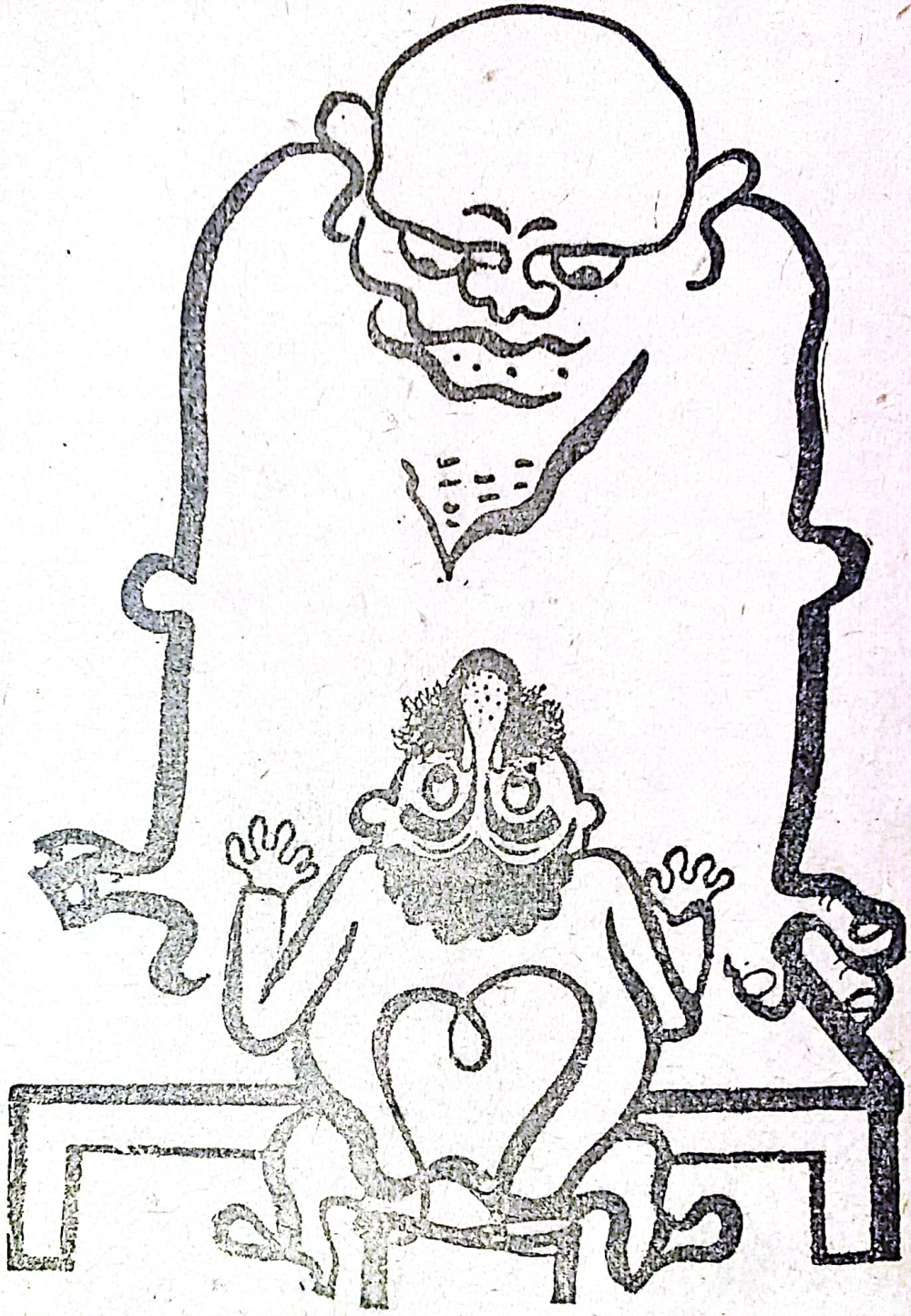

COMISARUL: Cum, bestie, ai omorît pentru 50 de lei?

CRIMINALUL: Ei, drace! 50 de ici, 50 de colo, se adună!

Taie-mi din cupon
Un eşantillion....
Nu! Stai! M'am decis....
Dă-mi p'aia iris!...

(Jean cade pe scară)

Vai! Simţi vreo durere?

JEAN: O mare plăcere!....

Vânzătorul iese şi reapare în cârji

II

CLIENTA: Ce prăvălie mcă!
AURICA: Aveţi dreptate.
CLIENTA: Teribil aş pleca!
JEAN: Cu plăcere....
CLIENTA: Şi marfă puţintică...
AURICA: Aveţi dreptate!....
CLIENTA: Dar eu caut ceva...
JEAN: Cu plăcere....
CLIENTA: Am fost cam exigentă...
AURICA: Aveţi dreptate....
CLIENTA: Dar nu eşti grăbit.
JEAN: Cu plăcere....
CLIENTA: Aşa-i orice clientă....
AURICA: Aveţi dreptate....
CLIENTA: Te rog, mai scotoceşte...

JEAN: Cu plăcere....

(unul ese)

CLIENTA: Pentru Dumnezeu,
N'ai ce caut eu?
Eu vreau un maron
Ca'n eşantillion,
Insă nu la fel.
Prefer bleu ciel,
Deşi-aş avea haz
Şi în bleu turcoise.
Ba nu! Mai mult şarm
Are'n bleu jandarm!
Şi ar fi divin
Să-l ai bleu marine
Dar nu prea foncé
Mai mult bleu natie
Bleu pal de se poate.

AURICA: Da, aveţi dreptate!... (ese)
Asta-i prea închis,
Asta-i prea deschis,
Asta-i à peu près...
(intră cu alte stofe)

CLIENTA: Asta-i domnule!
Asta-mi trebuia

Dracu să o ia!
Ce dulce culoare,
Vai e o splendoare;
Imi lucrează acasă
O croitoreasă
O rochie la fel;
Dă-mi un mosorel
De coton perlé
Asorté!...
Hei, Allo! Salvarea!

AURICA: Un ce?...
Ţine-mi lumânarea!....

COPILUL: — Mămico, spune-mi dece te-ai măritat cu tăticu?

MAMA: — Aha, ai început să te miri şi tu!

— Doamnă, fiul dumitale e un prost crescut. A aruncat după mine cu o bucată de săpun.

— Iertaţi-l; la vârsta lui, nu cunoaşte încă valoarea lucrurilor.

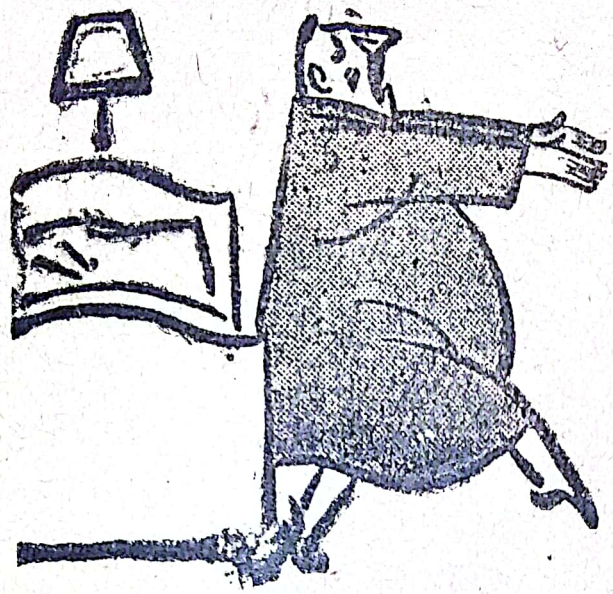

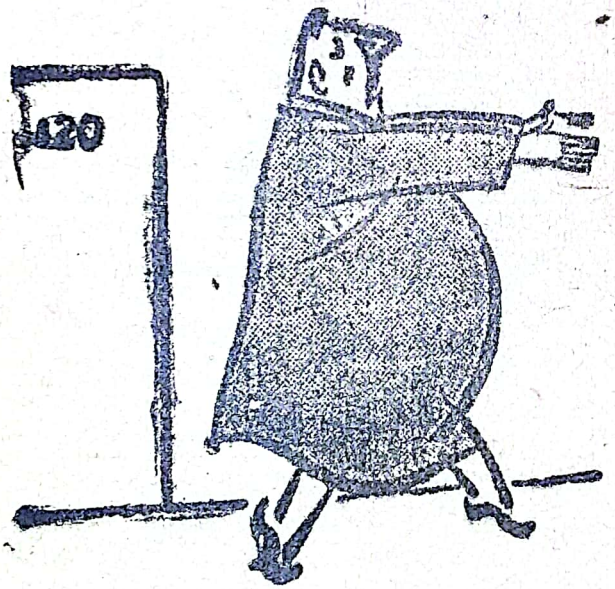

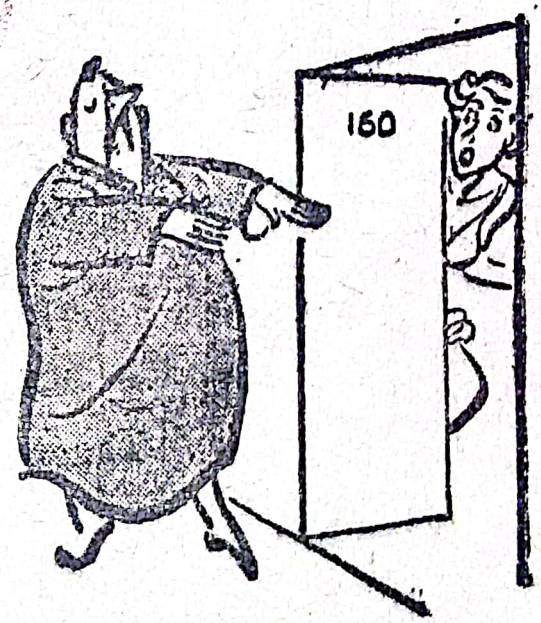

SOMNAMBULUL

UN CAZ GRAV

— Fiul dumneavoastră e în pat Doamnă? Sper că nu e bolnav!

— Nu, îi cârpesc pantalonii!

Un german îi spunea unui român că în fiecare vară își trimitea nevasta la stațiunea „Baden-Baden-St. Bernhardt".

Iar românul, să nu rămâie mai prejos:

— Și eu îmi trimit nevasta în fiecare vară la Ploești-Ploești-Sfântul Haralambie.

— Gică mi-a spus că dacă-l înșel, se sinucide.

— Și ai conștiința curată?

— Da, i-am ascuns revolverul!

LA DOCTOR

— Doamnă, fiica dv. are nevoe de distracții.

— De ce gen?

— De genul masculin.

LA TEATRU

— Eu i-am făcut rochiile și dessourile !
— Aș fi preferat să ai mai puțini bani !

PE VAZUTE !

„*Cahane*“ era un tinichigiu cu oarecare dare de mână din ultimele furnizări la C. F. R. Ca tot omul cu un ban de prisos, prinsese dispreț de tinichea, vrând să se emancipeze într'o lume mai luxuriantă ! Într'o zi, făcând cunoștința unei mici vedete de reviste (să-i zicem „Mimi“) s'a decis să se facă director de teatru. Mimi însă era legată sufletește și trupește de un tânăr autor de reviste și cum „Cahane“ a închiriat grădina teatrului „NOU“, trupa s'a și format. In fruntea ei Mimi își luase locul de primă stea ! Cahane însă voia să-l concureze pe Tănase și a băgat două milioane în avansuri și montare. Grădina. slavă Domnului ! destul de mare. Trupa și mai mare, lefuri mari și... Dumnezeu e mare“.

S'a dat premiera ! Mare succes ! Mare banchet după spectacol și... două săptămâni de „Mare“ ploaie, au stricat marile

socoteli de încasare... La chenzină Cahane, resemnat, a adus încă un milion să facă plățile trupei. In biroul teatrului s'a petrecut următoarea scenă:

Cahane: Domnul?

Giugaru: Giugaru!

Cahane: A, da! Imi amintesc d-le Giugaru! Te-am văzut și mi-ai plăcut! Pierd trei milioane, dar d-ta n'ai nici o vină! Poftim dreptul d-tale! (și îi numără resemnat douăzeci de mii de lei).

Giugaru: Mulțumesc! (ese)

Cahane: D-ta?

Marilena Bodescu: Marilena Bodescu.

Cahane: Sărut mâna coană Marileno! Ești extraordinară! Trebue să-ți dau treizeci de mii, dar dacă nu pierdeam îți dedeam patruzeci! Te-am văzut și mi-ai plăcut! Poftim (îi dă bani).

Marilena: Mulțumesc.

Cahane: D-ta?

Pizone: Pizone!

Cahane: Bravo, d-le Pizone! Mi-ai plăcut foarte mult! Te-am văzut, și viu în

fiecare seară să te văd ! Cât am să-ți dau

Pizone : Douăzeci de mii !

Cahane : Meriți! Eu sunt un om galant! Nu e vina d-tale dacă pierd parale. D-ta ai contract și eu îl respect ! Poftim.

Pizone : Să fii sănătos ! (ese).

In clipa când Cahane, respirând, și-a închis registrul, un tânăr mititel i se adresează timid :

Tânărul : D-le Cahane, mai sunt eu !

Cahane : Cine ești d-ta ?

Tânărul : Suflerul !

Cahane : Ce-i aia sufler? Că nu te-am văzut ! Și ce faci d-ta în trupa mea ?

Tânărul : Suflu !

Cahane : Unde ?

Tânărul : In cușcă !

Cahane : Nu te-am văzut ! Cui sufli ?

Tânărul : Artiștilor !

Cahane : Să te plătească ei! Ce-mi sufli mie ? Eu n'am nevoe de d-ta !

Cahane e învățat ca în negustorie... Dă bani pe ce vede !

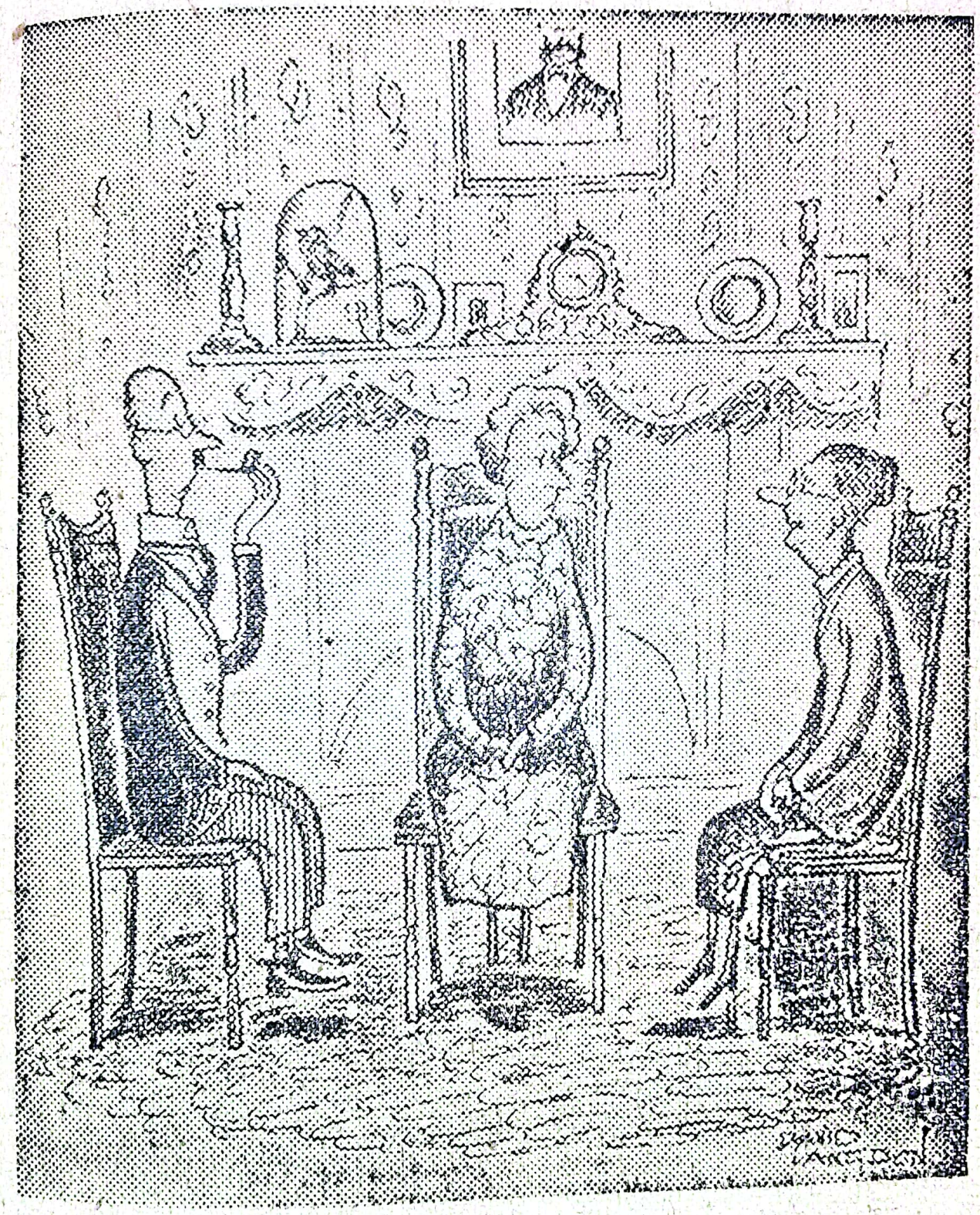

— VĂ SPUN, DRAGII MEI, VIAȚA ESTE O MARE AVENTURĂ !

— Ai fost surprins întinzând mâna. Nu știi că cerșetoria e oprită?

— Nu cerșeam, domnule judecător. Voiam să văd dacă plouă...

Ionești, un vechi menaj burghez, are o servitoare tânără și nostimă, căreea domnul Ionescu îi face din când în când ochi dulci. Intr'o dimineață, doamna Ionescu vine drăgălașe în dormitor spunând:

— Maică dragă, servitoarea a vărsat cafeaua cu lapte, așa că o să trebuiască să te mulțumești cu o sărutare în loc de dejun.

— Bine, spuse d. Ionescu rece, trimete-mi atunci servitoarea încoace.

Madam' Levy către o prietenă:

— Știi ce curată e fiica mea Sara?

— Da?

— Uite, de exemplu: acum trei săptămâni, i-am dat un prosop curat: azi e tot așa de curat ca la început.

ORICE
BUN
ROMAN

TREBUE SA SUBSCRIE

LA

IMPRUMUTUL
REINTREGIRII

Scanat cu CamScanner

O barcă de pescuit era gata să se înece. Patronul întrebă echipagiul cu vocea emoționată :

— Care din voi știe să spună rugăciuni?

— Eu, răspunse unul din ei.

— Atunci roagă-te băete, că suntem zece, și n'avem decât nouă colaci de salvare!

Pe frontul rusesc. Armatele germano-române au decimat o divizie bolșevică și au pus-o pe fugă. Un căpitan bolșevic, văzând un soldat fugind cât îl țin picioarele, îl oprește.

— Ce e cu tine? Nu ți-e rușine să fugi așa de frica dușmanului?

— Suntem încercuiți, tovarășe, răspunde camaradul tremurând.

— Și pușca unde ți-ai pus-o? Ai aruncat-o ca să poți fugi mai repede?!

— Pușca, domnul căpitan, a rămas pe „câmpul de onoare!“

O barcă de pescuit era gata să se înece. Patronul întrebă echipagiul cu vocea emoționată :

— Care din voi știe să spună rugăciuni?

— Eu, răspunse unul din ei.

— Atunci roagă-te băete, că suntem zece, și n'avem decât nouă colaci de salvare!

Pe frontul rusesc. Armatele germano-române au decimat o divizie bolșevică și au pus-o pe fugă. Un căpitan bolșevic, văzând un soldat fugind cât îl țin picioarele, îl oprește.

— Ce e cu tine? Nu ți-e rușine să fugi așa de frica dușmanului?

— Suntem încercuiți, tovarășe, răspunde camaradul tremurând.

— Și pușca unde ți-ai pus-o? Ai aruncat-o ca să poți fugi mai repede?!

— Pușca, domnul căpitan, a rămas pe „câmpul de onoare!“

MINCIUNA

E greu să înțelegi pe chinezi și pe femei. Am cunoscut un chinez răbdător, care muncea câte doi-trei ani la o bucățică de fildeș de mărimea unei nuci. Din bucățica aceasta, cu ajutorul unui arsenal întreg de cuțitașe și ferăstraie de traforat, făcea o corabie, o minune a migalei și a răbdării: varsul avea toate catargele, pânzele și parâmele necesare și un echipaj corespunzător; fiecare marinar era cât un grăunte de mac, iar parâmele erau atât de subțiri, încât nu aruncau umbră. Care era însă rostul acelei corăbii? Fără să mai spun că pe asemenea vas nu puteai să faci nici cel mai mic voiaj, corabia însăși era atât de fragilă și sfărâmicioasă, încât o simplă apăsare cu palma nimicea munca titanică a prostului de chinez.

Minciunile femeilor îmi aduc aminte deseori de corabia acelui chinez. Toată răb-

darea și migala lui n'au nici un rost, toată opera lui piere printr'o simplă atingere a mâinii.

*

Lectura piesei era fixată pentru ora 12 noaptea.

Eu am venit mai devreme și, fumând o țigară de foi, mi-am omorît timpul — leneș — în flecăreală cu gazda, avocatul Leazgov.

Peste puțin timp dete buzna, în biuroul în care ne găseam, soția lui Leazgov, trandafirie și înviorată, pe care cu un ceas înainte o văzusem la un teatru, stând alături de cunoștința noastră comună T'ania Ciornojucov.

— Ce-o fi asta? întrebă veselă doamna Leazgov. E aproape 12 și lumea n'a venit încă.

— Trebue să vină, răspunse soțul. Unde ai fost, Simocico?

— Am fost la... patinoarul din strada Baseinaia, cu sora lui T'arschi, Maria Alexandrovna Șemșurin.

Mă întorsei încet în fotoliu şi o privii pe Serafima Petrovna în faţă.

„Dece a minţit? Ce înseamnă aceasta?“

Căzui pe gânduri.

Dece o fi minţit? Imi venea greu să admit că în afacerea aceasta era amestecat un amant... La teatru, doamna Leazgov a stat lângă Tania Ciornojucov, iar de acolo, ţinând seamă de timp, a venit direct acasă. Va să zică, a vrut să ascundă soţului că a fost la teatru sau că s'a văzut cu Tania Ciornojucov.

Apoi, îmi adusei aminte că de vreo douătrei ori, în prezenţa mea, Leazgov rugase pe soţia lui să se întâlnească mai rar cu Tania Ciornojucov, care era — după spusele sale — o proastă înfumurată şi exercita o influenţă rea asupra nevesti-si... In aceeaş clipă, mă minunai: ce motiv neserios poate să silească pe o femeie să mintă!..

*

Veni studentul Coneachin. După ce ne dădu bună seara, întrebă pe doamna Leazgov:

— *Cum a fost piesa de astă seară?... E interesantă?*

Serafima Petrovna dădu din umeri, mirată:

— *De unde vrei să știu? N'am fost la teatru.*

— *Cum n'ați fost? Am trecut pela Ciornojucovi și mi s'a spus că sunteți la teatru cu Tatiana Victorovna.*

Serafima Petrovna a plecat capul și, netezindu-și fusta pe genunchi, a spus, zâmbind:

— *Nu sunt vinovată că Tania e așa de proastă; când pleca de acasă, ar fi putut să spună altă minciună...*

Leazgov, curios, se [illegible]ă la nevastă-sa.

— *Dece a trebuit să mintă?*

— *Oare nu pricepi? S'a dus, probabil, la poetul ei.*

Studentul Coneachin se întoarse spre Serafima Petrovna.

— *La poetul ei? La Gagarov? Nu se poate! Gagarov e plecat de câteva zile la Moscova. Eu l-am condus la gară.*

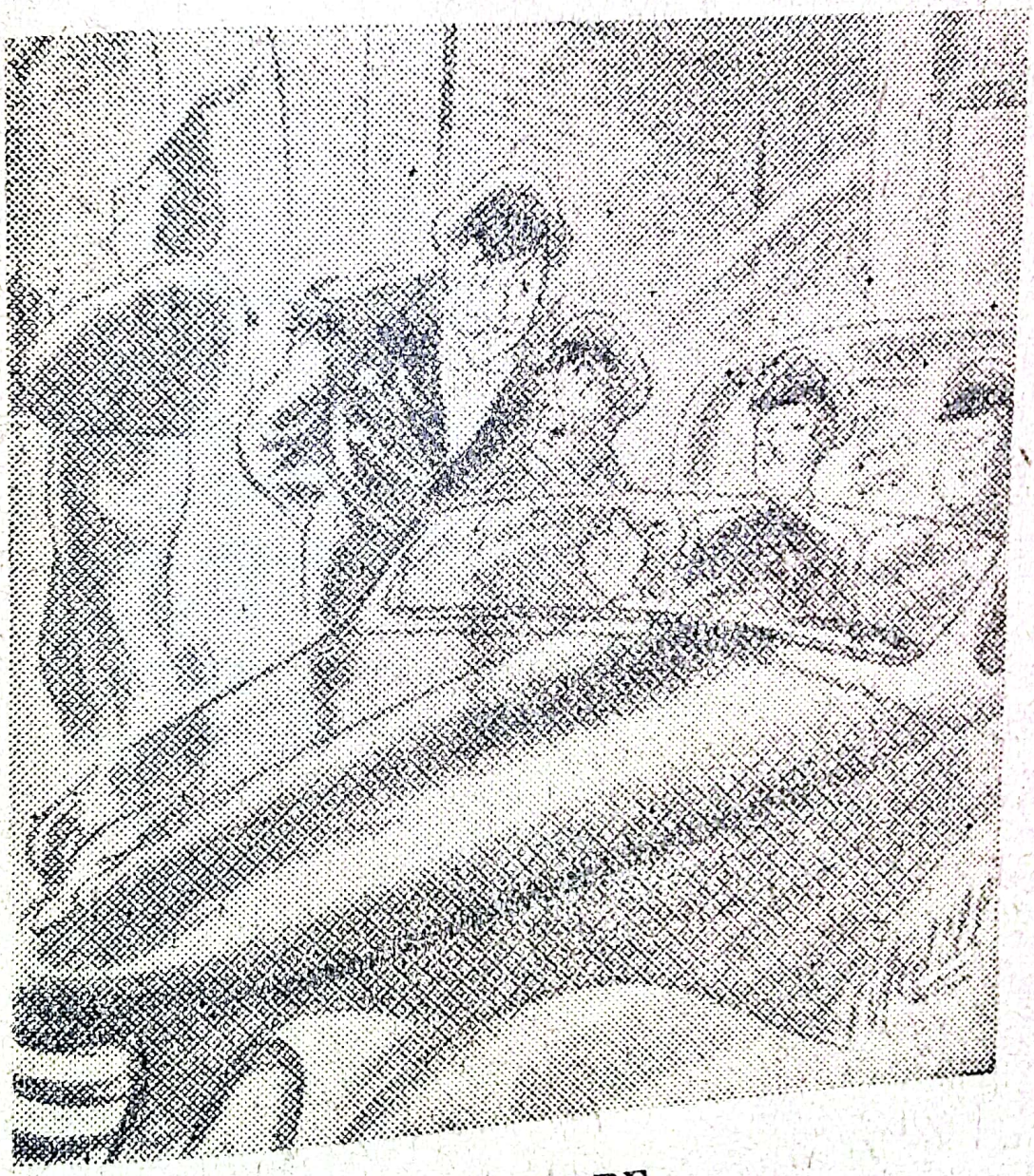

CASĂ MARE

— DE CE SUNTEȚI TREI ȘOFEURI?

— AȘTIALALȚI DOI SE OCUPĂ DE APARATUL DE RADIO.

Serafima Petrovna dădu încăpățânată din cap și, cu aerul unui om care se pregătește să se arunce într'o prăpastie, spuse:

— Totuși, Gagarov e aici!

— Nu înțeleg... ridică din umeri Coneachin. Suntem prieteni și dacă s'ar fi înapoiat, m'ar fi anunțat imediat.

— Mi se pare că se ascunde, — spuse Serafima Petrovna, bătând de câteva ori cu vârful ghetei în pardoseală. E sub supraveghere.

Fraza din urmă a fost spusă, probabil, cu scopul de a pune capăt discuției spinoase despre Gagarov.

Dar studentul Coneachin se alarmă:

— Sub supraveghere ??! Cine să-l supravegheze ?

— Ăștia... agenții.

— Dați-mi voie, Serafima Petrovna... Ați spus un lucru ciudat: dece să-l supravegheze agenții pe Gagarov, dacă nu-i revoluționar și n'a făcut politică ?!

Serafima Petrovna aruncă asupra studentului o privire dușmănoasă și, trecând

cu limba peste buzele ei uscate, răspunse, accentuând fiecare cuvânt:

— N'a făcut înainte, dar acum face. Să nu mai vorbim însă despre Gagarov... Domnilor, doriți câte un ceai?

*

Mai veni un musafir, recenzentul Bliuhin. Acesta spuse:

— Vai, ce ger e afară! Dar e frumos. Am patinat două ore. Patinoarul din strada Baseinaia e minunat.

— Nevastă-mea vine de acolo, spuse Leazgov, sorbind ceai. V'ați văzut la patinaj?

— Ce spui?! făcu Bliuhin, surprins. Am fost tot timpul pe teren, dar n'am văzut-o pe Serafima Petrovna.

Doamna Leazgov zâmbi.

— Totuși, eram acolo, cu Maria Alexandrovna Șemșurin.

— Curios... Nu v'am văzut nici pe dv., nici pe ea. E cu atât mai ciudat, cu cât patinoarul e mic. Il vezi ca în palmă.

ANECDOTE

cu

SCANDAL

VA APARE

DE

SĂRBĂTORI

Scanat cu CamScanner

Leazgov bătu din palme.

— Minți, dramaturgule: Dramaturgul își ascunde aventurile de dragoste! N'ai putut să-i citești piesa Mariei Șemșurin!

— Cum n'am putut? făcu Selivanschi, cercetând societatea cu o privire nedumerită și bănuitoare. I-am citit-o!

— Ha-ha! râse Leazgov. Simocico, spune-i că l-am prins în flagrant delict de minciună: doamna Șemșurin a fost cu tine la patinaj.

— Da, am fost împreună, dădu din cap Serafima Petrovna, privindu-ne rece pe toți.

— Când?! Am stat la ea dela opt jumătate până la douăsprezece și i-am citit „Cometa" mea.

— Te-ai încurcat sau ai făcut o confuzie, ridică din umeri Serafima Petrovna.

— Cum? Cum am putut să mă încurc, ce am putut să confund? Orele? Pe doamna Șemșurin cu altcineva, sau piesa mea cu un calendar de perete?! Cum să confund?

— Vrei un ceai? i-a oferit Serafima Petrovna.

— Să ne înțelegem întâi. La ce oră a fost doamna Șemșurin cu dv. la patinaj?

— Pe la zece-unsprezece.

Dramaturgul dădu din mâini.

— Te felicit. Între aceste ore, îi citeam piesa, la ea acasă.

Serafima Petrovna ridică, înțepător, o spânceană.

— Da? Poate există două femei cu numele de Șemșurin? Sau am luat pe vreo doamnă necunoscută drept Maria Alexandrovna? Sau, poate, am fost la patinaj aseră... Ha-ha!...

— Nu înțeleg nimic! spuse Selivanschi, uluit.

— Asta e, — râse Serafima Petrovna. Vai, domnule Selivanschi...

Dramaturgul ridică din umeri și începu să desfășoare manuscrisul.

Pe când lumea trecea în salon, zăbovii în biurou, făcând doamnei Leazgov semn că vreau să rămân singur cu ea.

— Ai fost astăseară la patinaj? o întrebai indiferent.

— *Da, cu doamna Șemșurin.*

— *Dar eu te-am văzut la teatru, cu Tania Ciornojucov.*

Doamna Leazgov se aprinse.

— *Nu se poate. Ar însemna că mint ?*

— *Firește că minți. Te-am văzut bine de tot.*

— *M'ai confundat cu altcineva...*

— *Nu. D-ta minți fără să te pricepi, amestecând în născocirile d-tale o sumedenie de persoane; după ce lumea te prinde, începi să trântești o minciună după alta... Pentru ce ai mințit pe bărbatul d-tale că ai fost la patinaj ?*

Doamna Leazgov bătu din picior.

— *Nu vrea să mă întâlnesc cu Tania.*

— *Să știi că mă duc în salon și spun la toata lumea că te-am văzut cu Tania la teatru.*

Serafima Petrovna mă apucă de mână, speriată, cu buzele tremurânde.

— *N'ai s'o faci !*

— *Dece nu?.. Am s'o fac !*

— *Hai, dragă, hai, scumpule... N'ai să-i*

spui, nu? Nu-i așa că n'ai să-i spui?

— Ba am să-i spun.

Doamna Leazgov își puse mâinile pe umerii mei, mă sărută lung și, lipindu-se de mine, șopti cu înfrigurare:

— Acum n'ai să-i mai spui, nu?

*

După lectura dramei, ne așezarăm la masă.

Serafima Petrovna evita stăruitor privirea mea.

In toiul unei discuții, întrebă, deodată, pe bărbatul ei:

— Dar tu unde ai fost astă seară? Ai lipsit dela ora trei.

Așteptam răspunsul cu nerăbdare. Când eram numai noi doi în biroul lui Leazgov, acesta îmi mărturisise că petrecuse ziua într'un chip ușuratic. Ii venise dela Odesa o cunoștință, franțuzoaică, artistă de șantan, cu care a mâncat la „Contant", într'un separeu; după masă, a plimbat-o cu automo-

bilul, apoi a fost la ea, la Grand-Hotel, iar seara a dus-o la „Buf", unde a lăsat-o.

— Unde ai fost azi?

Leazgov se întoarse spre soția sa și, după ce se gândi câteva secunde, răspunse:

— Am mâncat la „Contant". Un client dela Odesa, soția lui, franțuzoaică și cu mine. Apoi m'am dus să iau pe clienta mea în procesul Usaciov, am umblat cu mașina ei — femeia e foarte bogată — pentru scoaterea unei moșii de sub sechestru. Pe urmă, am fost la Grand-Hotel, la un moșier, iar seara m'am dus pentru câteva clipe la „Buf" să mă întâlnesc cu un prieten. Asta-i tot.

Zâmbii în sinea mea și mă gândii:

— Așa minciună înțeleg și eu!

Definiţii

CE E O FECIOARĂ?

Fecioara-i o gazetă, orcare, dac'oţi vrea;
Să credeţi că e justă asemănarea mea,
Căci în gazeta asta, oricare vagabond
E'n stare ca să scrie articolul de fond.

Sofronie Ioanovici

— Frăţiorul tău cel mic m'a văzut când te sărutam adineauri. Ce să-i dau ca să nu te denunţe?

— Pentru atât numai, i se dă deobicei cinci lei.

— Rebeca, poţi tu iubi dezinteresat?
— De ce nu? Dacă interesul meu o cere...

*

— „A iubi" ce timp e?
— Timp pierdut

PRECIZARE

— Zici că te-a violat de trei ori?

— Nu, domnule comisar. Numai de două ori. Prima dată mi-a dat o sută de lei...

AVENTURĂ

1

— De ce ești trist?
— Prietena mea se mărită
— Și de asta ești trist?
— Păi vezi... că... eu sunt bărbatul!

FĂRĂ CUVINTE

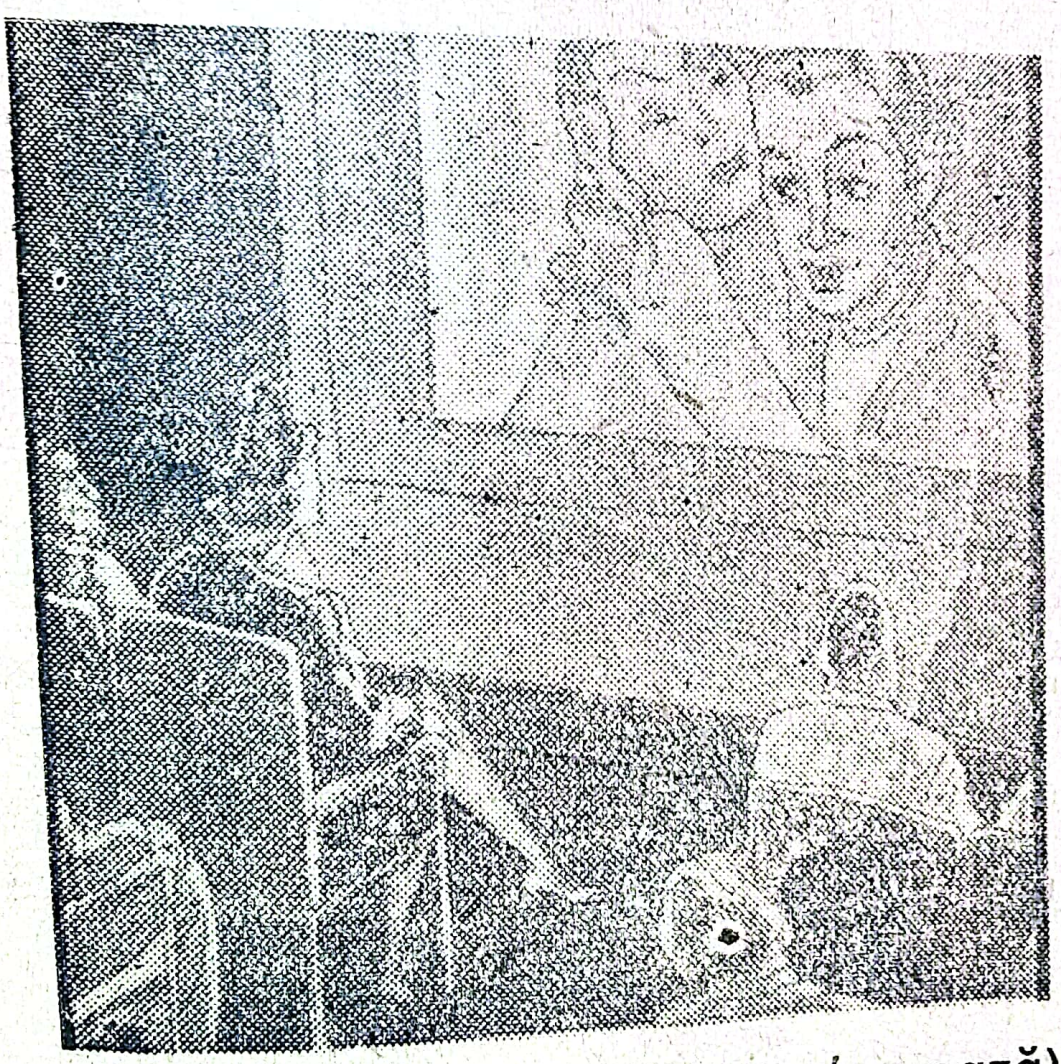

2

(urmează)

— Jano, dece nu te angajezi la fabrica de chibrituri? Aud că se primesc lucrători de ambe sexe.

— Păi ce să fac acolo? Eu n'am decât unu!

— D-le Bloch, poţi să-mi scontezi polița asta a lui Rotschild?

— Bine, dar unde e semnătura?

— Cum? Dela Rotschild îți mai trebue semnătură?

EL: — Draga mea, dacă nu pot veni la masă, am să-ți trimit un bilețel.

EA: — Inutil! L-am și găsit adineauri în buzunarul hainei tale.

SERVITOAREA: — Unde vreți să vă puneți portmoneul, coniță? N'aveți la rochia asta niciun buzunar!

CONIȚA: — In corsaj, Mario.

SERVITOAREA: — Nu e sigur de loc, coniță... Toată lumea o să-l găsească.

— Doamna dorește?

— O oglindă.

— De mână?

— Nu, de obraz.

EA: — Ne va fi ușor să ne căsătorim: tatăl meu e preot.

EL: — Perfect! Al meu e avocat, ceeace iarăși ne poate fi de folos.

DIALOG

GOGU: — De ce te grăbești, Tache?

TACHE: — Mă grăbesc acasă, servitoarea noastră a plecat și nevastă-mea e singură.

GOGU: — Ah, și eu trebue să mă duc repede acasă: nevastă-mea a plecat și servitoarea e singură.

LA TRIBUNAL

— Având în vedere că prevenitul e recidivist, având în vedere prevederile articolului... articolului...

Acuzatul: - Articolul 580, d-le președinte.

FIVE O CLOCK

In holul unui hotel, un negru maiestos servește niște delicioase prăjituri.

O doamnă îi face semn. Negrul prezintă platoul de prăjituri.

Pe marginea platoului, se află un delicios eclair de ciocolată.

Doamna pune mâna pe el.

Pardon doamnă, spune negrul: ăsta e degetul meu.

RADACINA RAULUI

(Scena se petrece într'un vagon de tramvai, pe camuflaj).

Taxatorul (trăgând de mână pe un domn posomorît și prost îmbrăcat, îi strigă la ureche) : Ai bilet ?

Un domn mânios (care stă lângă el, revoltat) : Fii mai politicos, dobitocule !

Un domn cu mustața rasă (compătimitor) : Porcii ăștia dacă văd că omul e prost îmbrăcat, își permit...

Domnul mânios (ironic) : Spui că e prost îmbrăcat?... Dacă ți-ai pus o cravată roșie, idioată, îți închipui că ești boer?

Domnul cu mustața rasă (stigă, înroșindu-se) : Ce-ai zis? Ești beat, obraznicule: *(adresându-se unei doamne din stânga, cu falca legată)*. Cum vă place?

Doamna din stânga: Ascultă, domnule, de ce-mi strigi la ureche? M'ai surzit !

Domnul cu mustața rasă: Lasă-mă cu urechea d-tale!

Un licean (provocător): Fiți mai politicos cu doamnele, stimate domn!..

Un meșteșugar (ironic). Domnișorule, mai bine ți-ai șterge gura de laptele mamei...

Doamna din stânga (auzind prost): Care mamă? Dece mă faci mama unui puști străin?!

Liceanul: Nu sunt puști și vă rog...

Doamna din stânga: Taxator, am fost insultată.

Domnul cu mustața rasă (arătând la d-l mânios): Taxator, dă-l jos pe dumealui. E obraznic...

Domnul mânios: Dece te legi de mine? Nu-ți plac hainele vecinului! Te crezi grozav!

Liceanul (nasul i s'a înroșit, iar în ochi îi lucesc lacrimi): Taxator, ai fost de față când doamna m'a făcut puști!

Domnul cu mustața rasă: Și când ăla a spus că am o cravată idioată!..

Taxatorul: Domnilor, nu strigați toți odată, dv. sunteți mulți, iar eu sunt singur!

(către domnul cu mistața rasă): v a insultat?

Domnul mânios : Nu eu pe el, ci el m'a insultat pe mine! A spus...

Taxatorul: Poftiți jos. Nu se poate să faceți scandal aici...

Domnul cu mustața rasă : Dece? Cum îți...

Doamna din stânga: Dă-l jos și pe meseriașul ăla! E obraznic. Mi se pare că-i și beat...

Meșteșugarul: N'am băut pe banii tăi...

(Un sgomot infernal. Vagonul se oprește înainte de a ajunge la stație. Domnul cu mustața rasă, domnul mânios, doamna din stânga, liceanul și meșteșugarul strigă infernal. Domnul prost îmbrăcat s'a ghemuit într'un colț și se uită împrejur, tăcut și timid. Se aud protestările celorlalți călători, cari vor ca tramvaiul să meargă înainte. Cineva strigă: Sergent! Sergent!..)

Sergentul (se apropie încet. Se uită alene la călători și, cu pecetea apatiei pe chipu-i de lemn, întreabă): Dece vă certați? Tu, roș-

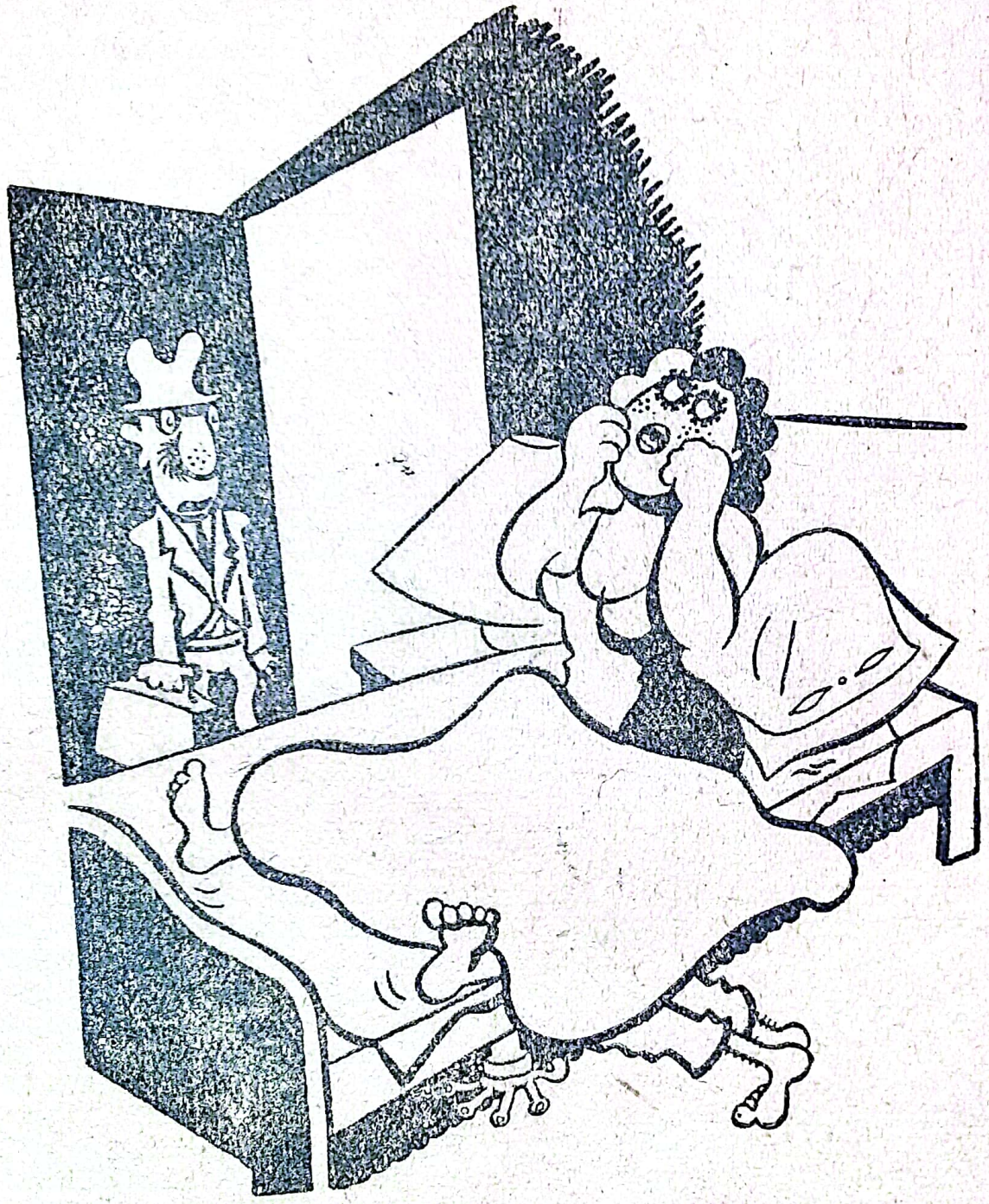

FLAGRANT DELICT

Soția : — Nenorocita de mine ! Sunt soția unui încornorat !

4

covanule, dece dai din mâini?! Doar nu ești pasăre, n'ai să sbori!

Doamna: Arestează-l.

Meșteșugarul: Pe mine? Prea te grăbești, cucoană!

Sergentul: Mai vorbești! Acu te cârpesc!..

Meșteșugarul: Dar ce am făcut, domnule sergemt? Uite, dumnealui, elevul...

Liceanul: Eu n'am nici un amestec.

Sergentul: Va să zică d-ta, tinere ?..

Liceanul (mândru): Pentru restabili... restabilirea adevărului, trebue să spun că această domnă m'a jignit, dându-mi epitetul deplasat de puști...

Doamna: Dar pentru ce ai...

Liceanul: V'am luat apărarea. Acest domn v'a strigat la ureche.

Domnul cu mustața rasă: Cum să nu fi strigat, dacă ăsta mi-a spus că am o cravată idioată?

Domnul mânios: Ți-am spus-o, fiindcă ți-ai permis să vorbești nepoliticos despre ținuta acestui om (arată pe domul prost îmbrăcat),

VITRINA UNUI MAGAZIN DE PANTOFI

— BINE, DOMNULE, DAR NOI VREM SĂ VINDEM PANTOFI DE DAMĂ!

Domnul prost îmbrăcat (încurcat și sfios) : Eu... n'am nimic...

Sergentul (care până'acum a ascultat tâmpit, pretențiunile călătorilor, se înviorează și aruncă o privire severă domnului prost îmbrăcat). Aha! Tu? Îți arde de scandal? Eu te... Dă-te jos...

Domnul prost îmbrăcat : Domnilor! Stimați domni! Ce sunt eu de...

Sergentul: Hai, hai! Lasă vorba. Dă-te jos.

Taxatorul: Așa, așa! Dela el se trage toată beleaua! (ajutat de sergent, îl dă jos).

Domnul mânios (privind în urma domnului prost îmbrăcat, care se despărtează): Știți că figura lui avea ceva suspect...

Domnul cu mustața rasă (prietenos) : Doar eu am observat-o cel dintâi !

Doamna din stânga : Asemenea om nu s'ar sinchisi să-ți bage mâna în buzunar !

Meșteșugarul: Să-i fi tras o bătaie ca să țină minte. (către licean): N'aveți o țigară?

Liceanul : Cu plăcere !

ARGUMENT DECISIV

— *Ascultă, fata mea... Dacă împotriva voinței mele te măriți cu tânărul acela, nu-ți calc în casă până la moarte.*

— *Mamă, dă-mi asta în scris, pentruca să-l fac pe logodnicul meu să se hotărască.*

VÂNĂTOARE

— Dece pleci totdeauna la vânătoare însoțit de doamna aceea bătrână?

— Ca să inspir încredere vînatului. E membră în societatea pentru protecția animalelor!

JURĂMÂNT

Președintele: — *Jură pe ce ai d-ta mai scump, că vei spune adevărul.*

Martorul: — *Pe ce am mai scump? Jur pe o sticluță de Cotnar!*

LA TELEFON

— Allo!... Allo!... Da. Tu eşti Nicule? Pupică... N'am putut veni... Fănel a fost tot timpul la mine... Cum, care Fănel? Le vieux, oui cheri! Bine înţeles... M'am plictisit de moarte... Da, vine dela Paris... Zice că a găsit acolo o negresă care... dar nu-ţi pot spune chestia asta decât între patru ochi... Nu, nu, nu insista... Mi-e teamă că ne ascultă cineva... Nu ştii ce curioase sunt telefonistele! Da, da...

După amiază la orele patru... Dacă întâlneşti pe cineva în antreu, spune că eşti dela percepţie... Cum? Dacă te întâlneşti cu Fănel? Imposibil! După amiază e întotdeauna la club... Vasăzică, ne-am înţeles: la patru, negreşit... Da! Pupică... Te sărut pe frunte... pe gene... pe nas... pe mustaţă... pe buze... pe barbă... pe gât... pe umeri... pe piept... pe inimă... pe... allo! Dece întrerupi domnişoară?

CEA MAI MARE ȚARĂ

Scoțianul: — *Din ce țară sunteți?*

Americanul: — *Din cea mai mare țară din lume!*

Scoțianul: — *Așa?! După accentul dvs. n'aș fi putut bănui că sunteți din Scoția!*

UITARE

Detectivul: — **Conform instrucțiunilor D-voastră, d-le Cohn, am urmărit pe d-na Cohn și am văzut-o intrând într'un hotel cu boxeurul Brown.**

Cohn: — **Boxeurul Brown?... Boxeurul Brown?... Am uitat să-ți spun că asta este o poveste veche.**

SIGURANȚĂ

— Domnul dela etajul de sus nu e căsătorit.

— De unde știi?

— Nu-l auzi cum cântă?

RĂU!

— Cum stai cu bursa?

— Rău, foarte rău! Am pierdut 800.000 lei azi de dimineaţă, dintre care 1000 ai mei!

PROBABIL

— D-le Şef, mi se pare că vă chiamă la telefon soţia dvs.

— Ţi se pare numai?

— Da... a spus: Tu eşti idiotule?

LUME ONESTĂ

— *Cât de neonestă este lumea! zise un scoţian. Alaltăeri băcanul mi-a dat un pol fals!*

— *Dă-mi-l mie cu 50%; poate că reuşesc eu să-l plasez!*

— *Nu-l mai am. L-am dat măcelarului.*

INTOARCEȚI
PAGINA
ȘI VEȚI GĂSI
SURPRIZA:
MIA STERIADI IN BAE!

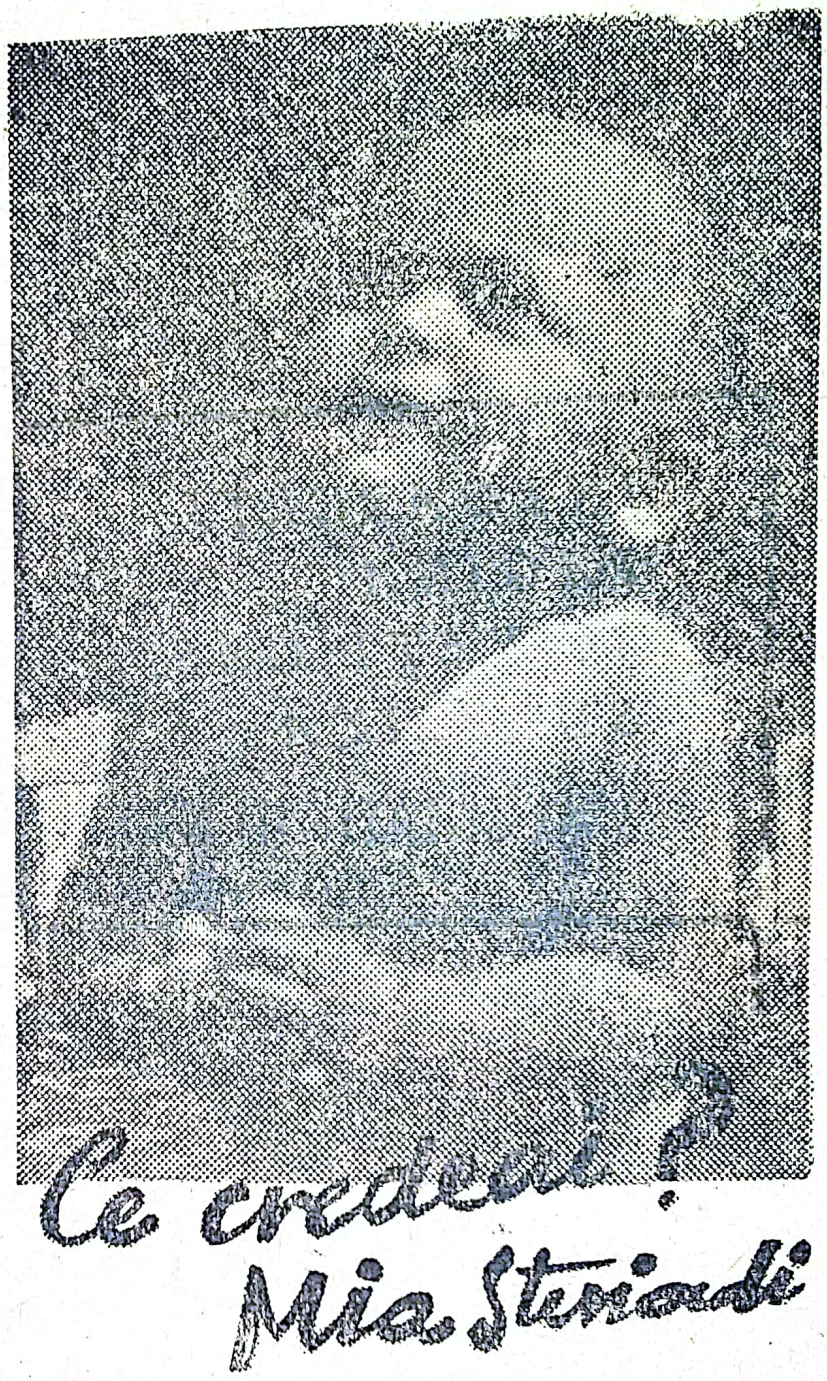

MIA STERIADI IN BAE (1912)

PERICOLUL CEL MARE

Un funcționar din cabinetul imperial se îmbolnăvise și Napoleon se interesa de soarta lui. Și deoarece acesta întârzia să se restabilească, Napoleon hotărî să trimită la căpătâiul bolnavului pe propriul său medic, faimosul Corvisart.

— Vizitează-l, îi zise acestuia. E bolnav de opt zile. Mă tem că a căzut în mâinile medicilor...

SĂ CÂNTE EL

Șaliapin a fost invitat să cânte odată la Filadelfia.

— Bine, acceptă el, dar pretind 5.000 de dolari.

— Cinci mii? se miră propunătorul. Suma asta o primește pe lună numai președintele republicii.

— Atunci, răspunse marele artist, n'are decât să cânte el!

MAI ALBĂ

Levy întâlneşte pe Mayer căruia îi povesteşte moartea mătuşei Rifca, întâmplată sub ochii săi.

— Şi cum? Brusc?

— Da, închipuieşte-ţi: biata femee robotea prin bucătărie când, deodată scapă farfuria ce o avea în mână şi faţa ei devine albă ca şi cămaşa ta.

Abia pronunţă aceste cuvinte şi, aruncându-şi privirea spre cămaşa lui Mayer, Levy reia:

— Am spus „albă" ca şi cămaşa ta? Nu, mai albă, mult mai albă.

SACRIFICIU

— Vă asigur... că vând acest articol mai ieftin decât mă costă...

— Atunci, cum poţi trăi?

—Câştig însă destul de bine la hârtia şi sfoara de împachetat!...

CE INTREBARE!

La o masă stau doi scoțieni.

— Ce-ai face, zice unul, dacă ai găsi un portofel plin cu bani?

— Ce întrebare! răspunse cu dispreț celălalt.

— Nici eu nu l-aș înapoia!

LA JUDECĂTORIE

— Vârsta dv., doamnă?

— Treizeci și nouă de ani.

— Și câte luni?

— Eh! o sută douăzeci!

ECONOMIE

— Faceți-vă milă și pomană. N'am mâncat de trei zile.

— Te felicit, amice. Dacă toată lumea ar face ca d-ta, prețul alimentelor ar scădea uimitor, iar viața s'ar iefteni.

SORA FRATELUI

O tânără duduie foarte simpatică intră într'un spital și cere să vorbească cu rănitul X.

Sora de caritate, o doamnă mai în vârstă, îi zise:

— E prea târziu, dudue. Treceți mâine.

Tânăra, care nu se decidea să plece, replică:

— Dar bine, doamnă, trebue să-i vorbesc neapărat astăzi. Sunt sora lui...

— Imi pare bine de cunoştinţă, răspunse sora de caritate. Și eu sunt mama lui!...

RADIO

— Cine a fost primul radio-constructor?

— Adam! Pentrucă din coasta lui a fost făcut primul haut-parleur!...

LA SERATĂ

— Vai, ce plictisitor. Hai să plecăm de aici!

— Imposibil, dragă. Eu sunt gazda.

ANECDOTE cu SCANDAL

CEI MAI MARI HUMORIŞTI

CEI MAI MARI DESENATORI

REŢINEŢI-O DIN VREME LA CHIOŞCURILE DV.

IN NOAPTEA NUNȚII

EI (foarte stingherit): — Cred, scumpo, că mama ta ți-a dat câteva povețe... speciale?...

EA: Dece „speciale?“ Ce, tu nu ești ca ceilalți?

PARIU

La un balamuc, doi nebuni se joacă. Unul vântură mâna în aer și apoi o închide.

— Ghici, ce am prins ?

— Un pian.

— Nu se prinde, m'ai văzut !

SOȚIA: — Mă insulți! Crezi că ar putea să-mi dea cineva mai mult de 25 de ani?

SOȚUL: — Da!... Poate Curtea cu Juraţi *).

*) Scena se petrece pe când mai funcționa această instanță.

RISIPITORUL

Un scoțian și-a cumpărat un barometru.

— Pentru ce-ți trebue ție aparatul acesta ? îl întrebă un prieten.

— Ca să știu când plouă.

— Mare risipitor mai ești ! — îi răspunse prietenul indignat. Dece naiba mai ai atunci reumatism ?

DIFERENȚA

— Ce diferență este între un pantof, un ciorap și un timid?

— ?!

— Pantoful merge până la glesnă, ciorapul până deasupra genunchiului și timidul... nu știi niciodată dinainte până unde are să îndrăsnească să se urce.

SALON LITERAR

Intr'un cerc literar din Capitală, un poet renumit lansase o epigramă la adresa altuia; de altfel, fără nicio intenție de răutate, doar cu simplul scop de a se distra puțin.

— Nu mai insista, îi spuse gazda, domnul Ionescu nu prea vrea să audă de glumă.

— E oare susceptibil ?

— Nu... e surd !

GRATUIT

Proprietarul unei prăvălii de cosciuge din Scoția, pentru a face reclamă noului său magazin, a anunțat că în ziua deschiderii va oferi gratuit 50 de cosciuge.

Trimițându-și în prealabil solicitările de cosciuge gratuite, 500 de scoțieni s'au sinucis în ziua următoare.

SOȚUL ROMANCIEREI

— Unde ai ajuns cu romanul? zise soțul către soția lui, o cunoscută romancieră.

— Amantul a plecat cu eroina în oraș, răspunse soția.

— Bine! când eroina se va întoarce acasă, te rog să-mi coși un nasture la haină!

ȘTIE EL CE FACE!

Doi ovrei se întâlnesc pe o stradă din cartierul Văcărești.

— Noroc, Moriț!

— Să dea Dumnezeu, Sami.

— Ascultă Moriț: De ce nu-l iei pe Iancu Braunstein ca tovarăș la prăvălia ta?

— Dece nu-l iau? Fiindcă n'am nevoe să am ca tovarăș pe un om mai inteligent decât mine.

— Cum așa, Moriț?

— Simplu: Iancu Braunstein a fost logodit cu actuala mea nevastă!...

ORE SUPLIMENTARE

— Imi ceri să-ți plătesc ore suplimentare? Păi n'ai ieșit la ora obișnuită?

— Nu, domnule director. Am adormit cu capul pe biurou și m'am deșteptat tocmai la orele douăsprezece noaptea.

NEDUMERIRE

— Mamă mare, în timpul potopului d-ta erai în corabia lui Noe?

— Nu, puiule...

— Atunci dece nu te-ai înecat?

PRECAUȚIUNE

— Sper că n'o să ne mai vedem, zise directorul închisorii, către un deținut care tocmai se elibera.

— Dece? Aveți de gând să demisionați, domnule director?

EL: — Ce-ai zice dacă te-aşi înşela?
EA: — Aşi zice că ţi-ai luat revanşa!

LA MOŞI

— Vrei să te angajez ca liliputan în trupa noastră. Păi văd că eşti de constituţie normală.

— Ce-are face? N'ai decât să spui că sunt cel mai mare pitic din lume!

ŞTIE MAI BINE!

Judecătorul din cantonul 132, districtul Kentuky, interoghează pe Howard Carter:

— Eşti acuzat că ai profitat de trecerea trenului 1480 pe sub tunel, ca să te arunci asupra tovarăşei de voiaj, prezentă aci.

— Yes! răspunde Carter, cu multă blândeţe.

— După aceea i-ai furat o sărutare...

— *Yes! repetă el, cu un surîs languros.*

— *De pe gură...*

— *Yes!*

— *... apoi ai supus-o mai multor ultraje.*

— *Yes! Trei ultraje!*

— *Reclamanta pretinde douăzeci de mii de dolari, ca despăgubire.*

— *No!*

— *De ce no? E foarte just.*

— *No! Douăzeci mii dolari e prea mult! Dau cinci mii!*

— *Douăzeci de mii!*

— *Nu valorează douăzeci de mii!*

— *Atunci, să zicem cincisprezece mii!*

— *Cinci mii! Această doamnă nu valorează mai mult; v'o dovedesc.*

— *Şi eu îţi spun că ea merită cincisprezece mii de dolari.*

— *No! Nu vezi că e aproape bătrână... Piept moale; dumneata nu poţi să ştii. Eu sunt în măsură!... Cinci mii...*

— *Să zicem zece mii! tăie scurt judecătorul, căci ştiu mai bine decât dumneata cât valorează!... E nevastă-mea!*

PAPAGALUL SECUIULUI

Ianoș Szekely din Tăureni, venise la târgul săptămânal din Odorheiu.

După ce a terminat vânzarea scândurilor și a făcut cumpărăturile necesare gospodăriei, cinstindu-se cu ½ kg. palincă, a plecat vesel spre satul său. Ajungând la marginea orașului, a zărit pe acoperișul unei case, o pasăre cu penele strălucitoare. S'a oprit, aruncând cu o piatră după ea și văzând că nu sboară, s'a hotărît să o prindă, pentru Iulișca lui, care adora pasările frumoase.

Opri căruța la marginea drumului și profitând de faptul că nu era nimeni ca să-l vadă, se urcă tiptil pe acoperișul clădirei, apoi cu precauțiune se apropie de pasăre, un papagal dresat scăpat din colivia stăpânului său.

Când Ianoș mulțumea în gând lui Dum-

nezeu că a ținut pasărea pe loc și voia să o prindă, papagalul îl întrebă în limba maghiară:

— Ce dorești?

Lui Ianoș îi îngheță sângele în vine și abia mai putu să îngâne timid:

— Scuzați vă rog, credeam că sunteți pasăre! și coborî umilit jos.

VALETUL EPISCOPULUI DIN CANTERBURY

Englezii își au tradițiile lor pe cari nu le părăsesc pentru nimic în lume. Unele din ele ne par nouă, Europenilor, deadreptul caraghioase, ca de pildă cea a măgarului Episcopiei din Canterbury, înscris în bugetul statului cu 100 £ anual, pentrucă în anul nu știu care, cu prilejul unei lupte, a cărat munițiuni luptătorilor insulari.

O altă tradiție păstrată la aceeași episcopie, este că un valet special, în fiecare dimineață, la ora 7, bate discret în ușa Episco-

pului și spune această formulă sacramentală:

— Excelență, este ora șapte și afară este timp frumos! la care primește răspunsul:

— Știu Tommy, mulțumesc.

Intr'una din zile, valetul încredințat cu rostirea acestei formule trebuind să plece la o nuntă, pentru a nu-și mai cere învoirea specială, a rugat pe prietenul său Oswald Chat O'Neil să-i țină locul.

— Va fi foarte simplu; așa că dimineață vei bate în ușa Excelenței și vei rosti formula.

Oswald primi misiunea și cercetând toată noaptea încăperile reședinței episcopale, a dat peste niște sticle cu șampanie, pe care tot gustându-l, s'a făcut... chinez.

Pela orele 11 dimineața, aducându-și aminte că n'a sculat pe Episcop, se îndreptă clătinându-se spre dormitorul Excelenței și

dupăce bătu de câteva ori, rosti printre sughițuri:

— Excelență, este ora șapte și afară este timp frumos!

— Știu Tommy, mulțumesc, răspunse Prelatul somnoros.

— Știi pe dracu, răspunse înțepat Oswald, este ora unsprezece și afară plouă cu găleata!

NOROCUL

— De unde vii?

— Dela Sinaia.

— Ai jucat?

— Da.

— Ai avut noroc?

— Da. La ieșirea din Cazino, am găsit pe jos o hârtie de o mie de lei, așa că n'am avut nevoie să mă împrumut dela nimeni pentru biletul de tren.

EPIGRAME

Unui actor

In rolul tău cam dificil
(Interpretai un imbecil)
Ai fost fantastic, strălucit:
Nu l-ai jucat, ci l-ai trăit!

Unui diabetic

Viața ta e un calvar!
Nu'nțeleg, zău, ce om ești:
Să ai zahăr cât poftești
Și un trai așa amar!

Musca

O lume'ntreagă te-a ironizat
Pe chestia cu „Musca la arat".
— „Doreați, desigur, fără doar și poate,
Ca *eu* să fi arat cu boul spate ?!"

DE VORBĂ CU TĂNASE

Nasul ți-e cam măricel
Și dă naștere la glume ?
Uite ce să faci cu el :
Nu-l mai scoate'n lume.
Un nas, când e mult prea mare,
E și greu de dus ;
Deci mă 'ntreb cu 'ngrijorare,
Cum de-l poate ține sus ?

Răspunsul lui

Nu mă supăr, te ascult,
Dacă nu te'ntinzi prea mult.
Dar te'ntreb și eu pe tine :
Ai nas să vorbești cu mine?

Scanat cu CamScanner

Lui N. I., filozof

Gândește ziua, noaptea toată,
Pe drum, la masă, se gândește.
Nu pierde timpul niciodată,..
Decât când scrie sau vorbește.

D-lui Mircea Po.., boxeur

Când te-a lovit în plin, a fost,
In toată sala, un delir.
Tu, solidar cu spectatorii,
Ai delirat trei ore'n șir.

DE VORBĂ CU DIVERSE ANIMALE

Cerbul

Cu-așa coarne, până'n nori,
Iți dă mâna să te'nsori.
Cui o să-i mai vie'n gând
Să-ți mai puie înc'un rând ?

Răspunsul cerbului

Vii cu gânduri veninoase,
Dar la mine nu-i prăpăd:
Coarnele sunt rușinoase
Doar atunci... când nu se văd.

Barza

Barza-și zise: — Pruncul, iată-l!
Mama e și ea, firește;
Soțul, cel care zâmbește.
Cine mai lipsește?... — TATAL!

Domnul Pufi, cățel de lux

Gură de om, gură de câine
Cere pâine".
— Ce vorbe goale, mincinoase;..
Să ceară oase!!!

Scanat cu CamScanner

Darwinism

O maimuță, foc și pară
Pe-ai săi, odinioară,
Sta burzuluită'n pom.
— „Îmi fac neamul de ocară"
Zise.
Și-a evoluat în OM.

La moartea cismarului

Ți-a făcut îngust coșciugul;
Nici în groapă nu stai bine!
De, s'a răsbunat tâmplarul
Care se'ncălța la tine.

La moartea cămătarului

Când bani în groapă ți-au svârlit
Cu ei să-ți ușurezi osânda,
S'a auzit un mormăit:
Le calculai dobânda.

STATISTICĂ

— Ziarele spun că, după o statistică, femeile cheltuiesc pe articole de toaletă cam tot atât cât ar necesita întreţinerea unei armate.

— Aşa este, dar trebue să ţii seamă că şi numărul cuceririlor este mult mai mare.

CRIMINALUL : — **LA TOATE ÎNTREBĂRILE DV., DOMNULE COMISAR, NU POT RĂSPUNDE DECÂT : „CHERCHEZ LA FEMME“.**

P

TIPARUL ROMANESC

PREȚUL 25 LEI